

บทที่ 4

การขอกู้เงินและหลักการพิจารณาเงินกู้ของบริษัท

วิธีการขอกู้เงิน

ผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือทางการเงินจากบริษัท คัดกรองสอบถามรายละเอียดในการให้กู้เงินของบริษัทได้จาก "หน่วยค่าขอกู้" (Project Screening Unit) ซึ่งมีสำนักงานใหญ่อยู่ที่ 101 ถนนนเรศ กรุงเทพมหานคร และมีสำนักงานส่วนภูมิภาคที่ ถนนนิพันธ์อุทิศ 3 อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา และที่สำนักงานส่วนภูมิภาค ภาคอีสาน ที่ถนนศรีจันทร์ อำเภอเมืองขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น หน่วยงานนี้จะให้เอกสารเกี่ยวกับการแนะนำบริการเงินกู้เพื่อการอุตสาหกรรมของบริษัทกับผู้ที่ต้องการ

บริษัทที่มีหลักเกณฑ์ในการสนับสนุนทางการเงินให้กับบุคคลหรือกิจการต่อไปนี้ คือ

1. ผู้ที่มีโครงการจะดำเนินกิจการอุตสาหกรรมในประเทศไทย
2. ผู้ที่กำลังดำเนินกิจการอุตสาหกรรมในประเทศไทย ที่ต้องการขยายหรือ

ปรับปรุงกิจการ

3. กิจการ อุตสาหกรรมทั้งของไทยและต่างประเทศ หรือกิจการร่วมทุนระหว่างผู้ลงทุนชาวไทยกับชาวต่างประเทศ รายใดที่กิจการอุตสาหกรรมนั้นดำเนินกิจการอยู่ในประเทศไทย

กิจการอุตสาหกรรมที่มีรัฐบาลหรือองค์การของรัฐบาลถือหุ้นเกินกว่า 1 ใน 3 ของทุนเรือนหุ้นของกิจการนั้นไม่อยู่ในข่ายที่บริษัทจะให้กู้เงิน

ผู้ประสงค์ขอกู้เงินจากบริษัท จะติดต่อชี้แจงให้เจ้าหน้าที่หน่วยค่าขอกู้ทราบว่า คนมีโครงการจะทำอะไร จะลงทุนประมาณเท่าใด จะผลิตสินค้าเป็นปริมาณเท่าใด และเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานนี้จะพิจารณาขั้นต้นว่า โครงการอยู่ในข่ายที่บริษัทจะรับไว้พิจารณาได้หรือไม่

เจ้าหน้าที่หน่วยคำขอจะให้ รายชื่อ เอกสาร และรายละเอียดประกอบการขอกู้เงิน ซึ่งมีรายชื่อเอกสารที่ต้องส่งบริษัท 11 รายการ ดังต่อไปนี้

1. สำเนาใบสำคัญแสดงการจดทะเบียนหุ้นส่วนหรือบริษัท
2. หนังสือรับรองอำนาจกรรมการ หรือหุ้นส่วนผู้จัดการ
3. งบดุล บัญชีการค้า และกำไรขาดทุนฉบับล่าสุด และย้อนหลัง 3 ปี (สำหรับกิจการที่ดำเนินการอยู่แล้ว และต้องการขยายหรือปรับปรุงเพิ่มเติม)
4. ประวัติของกิจการ
5. ประวัติบุคคลสำคัญในฝ่ายจัดการและโรงงาน
6. สำเนาโฉนดที่ดินที่ตั้งโรงงาน และที่ดินที่เสนอเป็นหลักประกันเงินกู้
7. ใบอนุญาตตั้งโรงงาน
8. แบบแปลนโรงงาน
9. รายละเอียดสิ่งปลูกสร้าง
10. รายละเอียดของเครื่องจักรและอุปกรณ์ ใบเสนอราคา สัญญาซื้อขายเครื่องจักร
11. สำเนาบัตรส่งเสริมจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (ถ้าได้รับการส่งเสริม)

พร้อมทั้งแบบฟอร์มคำขอกู้เงินของบริษัท (แบบ ขค.1) ให้ผู้ขอกู้กรอกรายละเอียดเกี่ยวกับ กิจการ โครงการ ดังต่อไปนี้

1. ชื่อ ที่อยู่ ผู้ขอกู้
2. ประเภทอุตสาหกรรม
3. ลักษณะของกิจการ
4. ทุนจดทะเบียน
5. ผู้ถือหุ้น
6. ฐานะของกิจการ

7. เงินที่ต่องการกู้จากบริษัท
8. เงินลงทุนในโครงการ
9. วัตถุประสงค์ที่ใช้
10. การส่งเสริมเพื่อกิจการอุตสาหกรรม
11. การใช้แรงงาน
12. การจัดการ
13. การตลาด

แบบคำขอกู้เงิน

แบบ ชก. 1

ของ

บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

1. ผู้ขอกู้	ชื่อผู้กู้..... ตำบลที่อยู่ สำนักงาน..... โทร..... โรงงาน..... ชื่อผู้มาติดต่อ..... เกี่ยวข้องกับกิจการที่ขอกู้ โดยเป็น.....
2. ประเภทอุตสาหกรรม	ประกอบอุตสาหกรรมประเภท.....
3. ลักษณะของกิจการ	☐ บริษัทจำกัด ☐ ห้างหุ้นส่วนจำกัด ☐ ห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล ☐ เป็นกิจการใหม่ ☐ เป็นการขยายกิจการ
4. ทุนจดทะเบียน	จดทะเบียนเมื่อ.....จำนวน..... ทุนจดทะเบียน.....บาท แบ่งเป็น.....หุ้น มูลค่าหุ้นละ.....บาท ทุนชำระแล้ว.....บาท
5. ผู้ถือหุ้น	ผู้ถือหุ้นที่มีสัญชาติไทยร้อยละ..... ผู้ถือหุ้นที่มีสัญชาติ.....ร้อยละ..... ผู้ถือหุ้นที่มีสัญชาติ.....ร้อยละ..... รายชื่อผู้ถือหุ้นใหญ่.....

5. (ต่อ)	รายชื่อผู้ถือหุ้นใหญ่						
	ชื่อ	ฐานะในกิจการ			จำนวนหุ้นที่ถือ		
6. ฐานะของกิจการ	งบดุลอย่างย่อ (หน่วย 1,000 บาท)						
	เมื่อ	ทุนช่ว ระแลว	กำไร สะสม	เจ้าหนี้ เงินกู	ทรัพย์สิน ประจำ	ทรัพย์สิน หมุน เวียน	หนี้สิน หมุนเวียน

7. เงินกู้จากบริษัท

ต้องการเงินกู้จำนวน.....

เป็นเงินตราต่างประเทศทั้งหมด เป็นเงินบาททั้งหมด หรือเป็นเงินตราต่างประเทศจำนวน.....

เงินตราต่างประเทศขอเพื่อใช้เป็นค่า

1..... 2..... 3.....

เงินบาทขอเพื่อใช้เป็นค่า

1..... 2..... 3.....

8. เงินลงทุนในโครงการ

โครงการลงทุน หน่วย 1,000 บาท

	ออกเอง	จากที่อื่น	จากบริษัท	รวม
ที่ดิน
ปรับปรุงที่ดิน
สิ่งปลูกสร้าง
เครื่องจักรและอุปกรณ์
ค่างานสูง ค่าติดตั้งและค่าภาษี
ยานพาหนะ
เครื่องตกแต่งและติดตั้ง
ค่าใช้จ่ายในการก่อสร้างกิจการ
ค่าใช้จ่ายในการทดลองเครื่องจักรอุปกรณ์
อื่น ๆ (ถ้ามี)
ทุนหมุนเวียนในระยะเริ่มแรก
รวม
สัดส่วนการลงทุน				100%

9. วัตถุดิบ	<p>วัตถุดิบที่สำคัญมี</p> <p>1..... 2..... 3..... 4.....</p> <p>☐ หาซื้อได้ภายในประเทศ ☐ ต้องสั่งซื้อจากต่างประเทศ</p> <p>หรือหาซื้อได้ภายในประเทศและต้องส่งจากต่างประเทศในอัตราส่วน.....</p> <p>ต้องการใช้วัตถุดิบทั้งหมดปีละ.....หน่วย คิดเป็นเงิน.....บาท</p>
10. การส่งเสริมเพื่อ กิจการอุตสาหกรรม	<p>☐ ได้รับการส่งเสริม ☐ ไม่ได้รับการส่งเสริม</p> <p>ถ้าได้รับการส่งเสริม ได้รับความส่งเสริมเมื่อ.....</p> <p>วันหมดอายุ.....</p>
11. แรงงาน	<p>คนงานและเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงาน</p> <p>ฝ่ายจัดการ..... คน</p> <p>ฝ่ายเทคนิค..... คน</p> <p>คนงาน..... คน</p> <p>รวม..... คน</p>
12. การจัดการ	<p>ชื่อผู้จัดการ..... อายุ..... สัญชาติ.....</p> <p>เชื้อชาติ..... การศึกษา.....</p> <p>ความชำนาญงาน.....</p> <p>ชื่อผู้จัดการโรงงาน..... อายุ..... สัญชาติ.....</p> <p>เชื้อชาติ..... การศึกษา.....</p> <p>ความชำนาญงาน.....</p>

13. การตลาด	กำลังผลิตของโรงงานปีละ.....หน่วย เป็นจำนวนเงิน.....บาท คาดว่าจะผลิตออกจำหน่ายปีละ.....หน่วย เป็นจำนวนเงิน.....บาท จะจำหน่ายในประเทศทั้งหมด.....เปอร์เซ็นต์ ทางประเทศเปอร์เซ็นต์ มีวิธีการจำหน่ายผลิตภัณฑ์อย่างไร.....
	(ลงชื่อ)..... ผู้ชอ ก ยื่นเมื่อวันที่.....
หมายเหตุ	บริษัทสงวนสิทธิที่จะไม่รับผิดชอบกับนายหน้าใด ๆ ทั้งสิ้น
คุณค่าทางเศรษฐกิจของโครงการ	ใต้เฉพาะเจ้าหน้าที่ของบริษัท ลงนาม..... ตำแหน่ง..... วันที่.....

การพิจารณาค่าขอกู้เงิน

เมื่อหน่วยค่าขอกู้ได้รับเอกสารและแบบฟอร์มค่าขอกู้แล้ว จะพิจารณาดังนี้ คือ

1. การพิจารณาค่าขอเบื้องต้น จะตรวจสอบว่าบริษัทได้รับเอกสารตามที่ต้องการครบถ้วน โดยเฉพาะกิจการที่กำลังดำเนินการอยู่แล้ว และมีความประสงค์ที่จะขยายหรือปรับปรุงกิจการให้ดีขึ้น สำหรับกิจการที่เพิ่งจะเริ่มดำเนินงานหรือกำลังอยู่ในระหว่างการก่อตั้งบริษัท หนังสือจดทะเบียนตั้งบริษัทหรือห้างหุ้นส่วน ยังไม่เรียบร้อยสมบูรณ์นั้น บริษัทจะพิจารณาอนุมัติหรือเอกสารประเภทนี้ไปก่อนได้ เอกสารที่ควรมีคือ แบบแปลนโรงงาน รายละเอียดสิ่งปลูกสร้าง รายละเอียดของเครื่องจักรและอุปกรณ์ ใบเสนอราคาและสัญญาซื้อขายเครื่องจักร

2. เมื่อได้รับค่าขอกู้เงิน เจ้าหน้าที่ในหน่วยค่าขอกู้เงินจะพิจารณาว่าโครงการที่ขอกู้นั้น อยู่ในข่ายที่บริษัทจะให้ความช่วยเหลือได้หรือไม่

ลักษณะโครงการที่บริษัทจะให้ความช่วยเหลือทางการเงินได้นั้นจะต้องเป็นโครงการอุตสาหกรรม ซึ่งบริษัทได้จำแนกประเภทอุตสาหกรรมออกไปตามลักษณะของสินค้า และจัดเป็นนโยบายทั่ว ๆ ไป ได้แก่

2.1 อุตสาหกรรมสินค้าอุปโภคบริโภค (Consumer Goods Industries) เป็นอุตสาหกรรมที่ใ้ใช้การแปรรูปวัตถุดิบต่าง ๆ เช่น แร่ธาตุ ผลิตภัณฑ์ทางการเกษตร หรือทรัพยากรธรรมชาติอื่น ๆ โดยผ่านกรรมวิธีทางจักรกล หรือทางเคมี ได้แก่

ก. การผลิตอาหาร เช่น กาแฟสำเร็จรูป ผลิตภัณฑ์นม ผลไม้กระป๋อง ปลาป่น แป้งมันสำปะหลัง ผงชูรส อาหารสัตว์ มันสำปะหลังอัดเม็ด มันเส้น มะพร้าวสำเร็จรูป ฯลฯ

ข. ยาสูบ เช่น การบ่มใบยาสูบ การอบใบยาสูบ

ค. เส้นใย ปั่น ทอ เช่น การหีบฝ้าย ทอผ้า อัดปอ ทอเสื่อ ทอพรม ผ้าใบในลอน ทาข่ายรองกระเบื้องโมเสก ค้าย ฯลฯ

ง. เฟอร์นิเจอร์และเครื่องตกแต่ง เช่น โต๊ะ ตู้เอกสาร เฟอร์นิเจอร์แบบดอกลูก อ่างล้างจาน ฯลฯ

2.2 อุตสาหกรรมสินค้าขั้นกลาง (Intermediate Goods Industries)

ได้แก่

- ก. ผลิตภัณฑ์ไม้ เช่น ไม้แปรรูป การอบและอบน้ำยาไม้ สินค้า
หัตถกรรม ฯลฯ
- ข. กระจกและผลิตภัณฑ์กระจก เช่น กระจกพิมพ์และกระจกเขียน
ซีมบอร์ด ไฟเบอร์บอร์ด ฟางอัด กระจกแข็ง ฯลฯ
- ค. ยางและผลิตภัณฑ์ยาง เช่น สายพาน ยางแผ่น ยางก้อน ฯลฯ
- ง. เคมีและผลิตภัณฑ์เคมี เช่น น้ำมันพืช สบู่ เวชภัณฑ์ เครื่องสำอางค์
หนังเทียม พลาสติกและแผ่นพลาสติก ปุ๋ยผสม ดอกไม้พลาสติก กระจกนิรภัย ฯลฯ
- จ. ผลิตภัณฑ์เส้นแร่โลหะ เช่น เครื่องเคาะดินเผา ผลิตภัณฑ์ขี้ผึ้ง
อิฐทนไฟ เครื่องสุขภัณฑ์ กระจกเคลือบปูพื้นและผนัง กระจกเคลือบโมเสก
- ฉ. ผลิตภัณฑ์จากน้ำมันปิโตรเลียม และถ่านหิน เช่น ยางมะกอย
น้ำมันหล่อลื่น

2.3 อุตสาหกรรมสินค้าประเภททุน (Capital Goods Industries)

ได้แก่

- ก. ผลิตภัณฑ์แปรรูปเหล็กและโลหะอื่น ๆ เช่น เหล็กเส้น ท่อเหล็ก
เหล็กแท่ง/ท่อน ฯลฯ
- ข. ผลิตภัณฑ์โลหะ เช่น ผลิตภัณฑ์อลูมิเนียม แผ่นสังกะสี กระจังอัดลม
กรอบประตู และหน้าต่าง ผลิตภัณฑ์เหล็กหล่อและเหล็กกล้า ฝาจับ ฯลฯ
- ค. เครื่องจักรกล เช่น เครื่องมือจักรกล ประกอบรถแทรกเตอร์
เครื่องยนต์ขนาดเล็ก เครื่องสูบน้ำ
- ง. เครื่องจักรและอุปกรณ์ไฟฟ้า เช่น ประกอบวิทยุและโทรทัศน์
อุปกรณ์ไฟฟ้า แบตเตอรี่ เครื่องแปลงไฟฟ้า เครื่องปรับอากาศสำหรับยานยนต์ หลอดไฟ
นีออน ฯลฯ

จ. อุปกรณ์การขนส่ง เช่น เครื่องอะไหล่รถยนต์ ประกอบรถจักรยานยนต์ ท่อเรือ จักรยานและอะไหล่

2.4 อุตสาหกรรมเหมืองแร่ (Mining Industries) เช่น เหมืองแร่ดีบุก

2.5 อุตสาหกรรมอื่น ๆ (Miscellaneous Industries) ได้แก่

ก. การประมง เช่น ประมงน้ำลึก

ข. การคมนาคมและการเก็บรักษา เช่น เรือเดินสมุทร ห้องเย็น

อบและเก็บเมล็ดพืช

ค. บริการ เช่น โรงแรม

ง. การก่อสร้าง เช่น ก่อสร้างทาง

จ. ชุกคิน หิน ทราย เช่น คินขาวใช้ในการอุตสาหกรรมผลิตเครื่องปั้นดินเผา คินขาวใช้ในอุตสาหกรรมกระดาษ สี ยาง

ฉ. ผลิตภัณฑ์อื่น ๆ เช่น ผลิตภัณฑ์พลาสติก กระดาษคาร์บอน น้ำหมึก

โดยเฉพาะโครงการที่เป็นเกษตรอุตสาหกรรม (Agro - Industry)

ซึ่งเป็นโครงการที่ใช้ผลผลิตทางการเกษตร เป็นวัตถุดิบในการทำอุตสาหกรรม บรรษัท

จะพิจารณาให้ความช่วยเหลือเป็นพิเศษ ทั้งนี้เป็นไปตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจของรัฐบาล

ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2515 - 2519) ซึ่งกำหนดเป้าหมายของบรรษัทในค่านเกษตรอุตสาหกรรม ดังต่อไปนี้

"เพื่อส่งเสริมให้มีการเพิ่ม การให้กู้ยืมแก่อุตสาหกรรมที่สำคัญ และ อุตสาหกรรมเบื้องต้นที่จะนำมาซึ่งการพัฒนา เศรษฐกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอุตสาหกรรม ที่ใช้ผลผลิตทางการเกษตร เหมืองแร่ เป็นวัตถุดิบ อุตสาหกรรมเพื่อการส่งออก และ อุตสาหกรรมที่ทดแทนการนำเข้า ตลอดจนอุตสาหกรรมที่จัดหาปัจจัยการผลิตและส่วนนำเข้า (Input) เพื่อการเกษตรได้ง่าย จะให้เงินทุนพิเศษแก่บรรษัทเพื่อให้ความช่วยเหลือด้านการเงินแก่อุตสาหกรรมเบื้องต้นเหล่านี้"

กิจการอุตสาหกรรมที่ระงับการให้เงินไว้เป็นการชั่วคราว

โดยทั่วไปบริษัทจะพิจารณาให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่อุตสาหกรรมที่ได้กล่าวมาแล้ว ยกเว้นกิจการอุตสาหกรรมบางประเภทที่คณะกรรมการบริษัทให้ระงับการพิจารณาให้เงินไว้เป็นการชั่วคราว ถือเป็นอุตสาหกรรมที่ไม่เข้าข่ายให้ความช่วยเหลือ (Negative List) ซึ่งคณะกรรมการบริษัทประกาศครั้งแรกเมื่อ 2 ธันวาคม 2511 12 รายการ (ทั้งรายละเอียด หน้า 44) ได้แก้ไขเพิ่มเติมเป็น 14 รายการ เมื่อปี 2518 และยังถือปฏิบัติมาจนปัจจุบันนี้ คือ

1. โรงแรม
2. โรงงานผลิตยา
3. โรงเลื่อยไม้
4. โรงน้ำแข็งเพื่อการบริโภค
5. โรงงานทำกระสอบ
6. โรงสีข้าว
7. โรงงานน้ำอัดลม
8. โรงงานย่อยหิน
9. โรงงานมันสำปะหลัง
10. โรงงานไม้พื้นปาเก้ และโมเสค
11. โรงงานอิฐบล็อก
12. กิจการเลี้ยงโคเนื้อ
13. อุตสาหกรรมท่องเที่ยวในกรุงเทพมหานคร
14. โรงงานอบไม้ในกรุงเทพมหานคร

เหตุที่ระงับการให้ความช่วยเหลืออุตสาหกรรมดังกล่าว เนื่องจากเห็นว่ามีความ

3. ฐานะทางการเงินของกิจการ จะพิจารณาจากข้อมูลอย่างย่อของกิจการเกี่ยวกับ
ทุนที่เรียกชำระแล้ว ถ้าไรสะสม เจ้าหนี้เงินกู้ สินทรัพย์ประจำ สินทรัพย์หมุนเวียน และ
หนี้สินหมุนเวียน

4. จำนวนเงินที่ต้องการชอกจากบริษัท และวัตถุประสงค์ในการใช้เงินกู้
ผู้ชอกต้องการกู้เงินจากบริษัทเป็นจำนวนเงินทั้งสิ้นเท่าใด เป็นเงินตราต่างประเทศหรือ
เงินบาท จำนวนเท่าใด ในข้อนี้บริษัทจะพิจารณาลักษณะของการใช้เงินว่า ผู้ชอก
ประสงค์จะใช้เงินไปในทางใด บริษัทวางหลักเกณฑ์ไว้ว่า เงินกู้ที่ได้รับจากบริษัทนั้น
ผู้ชอกจะต้องนำไปใช้ในการซื้อสินทรัพย์ถาวร เช่น ที่ดิน โรงงาน เครื่องจักรและอุปกรณ์
เป็นต้น ส่วนที่เกี่ยวข้องกับเงินกู้ บริษัทได้กำหนดไว้คือ เงินกู้ค่าสุด 1,000,000 บาท
เงินกู้สูงสุด 64,000,000 บาท

บริษัทให้กู้ยืมทั้ง เงินบาทและเงินตราต่างประเทศ ทั้งนี้เพื่ออำนวยความสะดวก
แก่ผู้ประกอบการในกรณีที่ต้องการใช้เงินตราต่างประเทศ เพื่อซื้อเครื่องจักรและ
อุปกรณ์ต่าง ๆ การกู้เงินตราต่างประเทศนี้ ผู้ชอกจะได้รับการค้ำประกันการเสี่ยงต่อการ
เปลี่ยนแปลงของอัตราแลกเปลี่ยน โดยที่ผู้ชอกจะชำระหนี้ในอัตราแลกเปลี่ยนที่ตกลงไว้
กับบริษัท ไม่ว่าอัตราแลกเปลี่ยนจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร

5. เงินลงทุนในโครงการ พิจารณาแหล่งที่มาของเงินทุนที่จะนำมาใช้ในโครงการ
เกี่ยวกับ ที่ดิน การปรับปรุงที่ดิน สิ่งปลูกสร้าง เครื่องจักรและอุปกรณ์ ค่าขนส่ง ค่าติดตั้ง
ค่าภาษี ยานพาหนะ เครื่องตกแต่งและติดตั้ง ค่าใช้จ่ายในการก่อตั้งกิจการ ค่าใช้จ่ายใน
การทดลอง เครื่องจักรและอุปกรณ์ ค่าใช้จ่ายอื่น ๆ และทุนหมุนเวียนในระยะเริ่มแรก ว่า
เงินที่นำมาใช้ในแต่ละกรณีนั้น ได้มาจากเจ้าของกิจการเองหรือได้มาจากแหล่งอื่น เช่น
การกู้จากธนาคาร การออกหุ้นกู้ ฯลฯ หรือได้มาจากการชอกจากบริษัท ในแต่ละกรณี
เป็นจำนวนเงินเท่าใด ทั้งนี้เพื่อบริษัทจะได้นำมาใช้พิจารณาสัดส่วนการลงทุน ว่าเหมาะสม
หรือไม่ในการที่จะให้โครงการนี้กู้เงิน เนื่องจากสภาพแวดล้อมในปัจจุบันไม่อำนวยให้บริษัท
ให้เงินกู้แก่ผู้ที่มีความคิดริเริ่มในการดำเนินกิจการอุตสาหกรรม เพื่อนำไปใช้เป็นเงินลงทุน
ทั้งหมดของกิจการได้ บริษัทจำเป็นต้องให้ผู้ชอกมีส่วนร่วมในการลงทุนด้วย สักส่วนหรือ

จำนวนเงินร่วมลงทุน ขึ้นอยู่กับสภาพของกิจการ สัดส่วนการลงทุนด้วยทุนคือนี่สินโดยปกติ
 ใน
 อยุธยา 1 : 1

6. วัตถุประสงค์ วัตถุประสงค์ที่สำคัญที่จะใช้ในโครงการใดแก่อะไรบ้าง เป็นวัตถุประสงค์ที่จะ
 หาซื้อได้ภายในประเทศ หรือต้องสั่งเข้ามาจากต่างประเทศ อัตราส่วนระหว่างวัตถุประสงค์
 ภายใน ต่อ ภายนอกประเทศเป็นเท่าใด ประมาณว่าต้องใช้วัตถุประสงค์ทั้งหมดกี่ละเท่าใดเป็น
 เงินจำนวนเท่าใด

7. การรับการส่งเสริมการลงทุน พิจารณาว่าเป็นกิจการที่ได้รับการส่งเสริมตาม
 พระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนหรือไม่ ในกรณีที่ได้รับการส่งเสริม ได้รับบัตรส่งเสริม
 เมื่อใด และหมดอายุเมื่อใด ในข้อนี้ บริษัทมีใ้ถือเป็นข้อจำกัดที่จะรับพิจารณาเฉพาะ
 โครงการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนเท่านั้น บริษัท
 รับพิจารณาโครงการอุตสาหกรรมทุกประเภทดังกล่าวนี้ แต่ถ้าเป็นโครงการที่ได้รับการ
 ส่งเสริมอยู่แล้ว บริษัทจะถือว่าเป็นโครงการที่อยู่ในข่ายให้ความช่วยเหลือในขั้นต้น

8. แรงงาน พิจารณาคงงานและเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานในฝ่ายต่าง ๆ เป็น
 จำนวนเท่าใด เพื่อนำข้อมูลนี้มาพิจารณาโครงการว่าจะก่อให้เกิดการว่างงานเพิ่ม
 ขึ้นเท่าใด

9. การจัดการ บริษัทนำข้อมูลเกี่ยวกับฝ่ายจัดการมาพิจารณาว่า โครงการนี้มี
 ฝ่ายจัดการที่เชี่ยวชาญ ชำนาญงานที่เหมาะสมต่อการดำเนินงานหรือไม่เพียงใด

10. การตลาด พิจารณาการจำหน่ายผลิตภัณฑ์นั้น เพื่อการส่งออกหรือเพื่อจำหน่าย
 ภายในประเทศ หรือเพื่อทดแทนการสั่งเข้า และมีวิธีจำหน่ายผลิตภัณฑ์อย่างไร

เมื่อพิจารณารายละเอียดทั้งหมดในแบบ รค. 1 แล้ว เจ้าหน้าที่หน่วยค่าชอก
 จะเสนอความเห็นต่อผู้จัดการทั่วไปว่า สมควรจะรับโครงการที่เสนอเข้ามานั้น เพื่อทำการ
 วิเคราะห์โครงการขั้นละเอียดหรือไม่ โดยยึดมาตรการ 2 ข้อนี้ คือ

1. หากเป็นโครงการที่ได้รับบัตรส่งเสริมจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน
 จะถือเป็นโครงการที่ต้องวิเคราะห์ขั้นละเอียดโดยตรง

2. หากเป็นโครงการที่ไม่ได้รับยกย่องเสริม จะพิจารณาตรวจสอบสืบหาภูมิหลังบุคคลที่อยู่เบื้องหลังโครงการ ตลอดจนส่งเจ้าหน้าที่ไปตรวจฐานะ ชื่อเสียง และหลักทรัพย์สินของผู้ขอ เพื่อนำมาประเมินผลเสนอต่อผู้จัดการทั่วไป ทั้งนี้โดยคิกค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นก่อนการอนุมัติเงินกู้จากผู้ขอ ส่วนค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นภายหลังจากการอนุมัติเงินกู้ไปแล้ว บริษัทจะเป็นผู้ชำระเอง

โครงการใดที่ผู้จัดการทั่วไปพิจารณาคัดสินใจทำการวิเคราะห์โครงการชั้นละเอียดเมื่อเจ้าหน้าที่ฝ่ายโครงการใดทำการวิเคราะห์เรียบร้อยแล้ว หัวหน้าโครงการจะเป็นผู้รวบรวมรายงานการวิเคราะห์ทั้งหมด นำมาทำรายงานแบบฉบับ หรือรายงานมาตรฐานของบริษัทเสนอคณะกรรมการบริษัทหรือคณะกรรมการบริหาร¹ เพื่อพิจารณาอนุมัติการให้กู้สำหรับโครงการนั้น ๆ หลังจากนั้นก็จะเหลือแต่การทำสัญญาเงิน เพื่อผู้กู้จะสามารถเบิกเงินกู้ไปใช้ตามแผนโครงการได้

รายงานตามแบบฉบับที่หัวหน้าโครงการต้องจัดทำ จะประกอบด้วย

1. ประวัติย่อของลูกค้า เกี่ยวกับชื่อ ที่ตั้งสำนักงาน ที่ตั้งโรงงาน ประวัติการผลิต หนังสือจดทะเบียนบริษัท จำนวนเงินที่ขอกู้ วัตถุประสงค์ในการขอกู้ อัตราดอกเบี้ยวงกการชำระคืนเงินกู้ ระยะปลอดหนี้ หลักประกันเงินกู้

¹ คณะกรรมการบริษัท ประกอบด้วย ประธาน และกรรมการ 10 คน (มีกรรมการไทย 6 คน และกรรมการต่างประเทศ 3 คน) โครงการที่เสนอขึ้นมาถึงคณะกรรมการบริษัทแล้ว มักจะได้รับอนุมัติเป็นส่วนใหญ่ เพราะได้ผ่านการวิเคราะห์ ประเมินโครงการอย่างละเอียดถี่ถ้วนมาจากชั้นต้น ๆ แล้ว ซึ่งในชั้นตอนระดับนั้น หากผู้วิเคราะห์เห็นว่าไม่สามารถจะรับโครงการไว้ได้ ก็จะบอกปฏิเสธไปทางผู้กู้แทน

คณะกรรมการบริหาร ถูกกำหนดขึ้นตามประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 233 ประกอบด้วยผู้ซึ่งอยู่ในตำแหน่งกรรมการของบริษัทที่มีจำนวนไม่น้อยกว่า 3 คน และไม่เกิน 5 คน ปัจจุบันมี 4 คน ประกอบด้วยประธานกรรมการ 1 คน กรรมการ และผู้จัดการทั่วไป 1 คน และกรรมการอื่น 2 คน

2. ลักษณะของผลผลิต (Description of Products)
3. สถานะการทางตลาด (Market Situation) ซึ่งประกอบด้วยอุปสงค์ (Demand) อุปทาน (Supply) ราคา (Prices) ของผลิตภัณฑ์ที่ลูกค้าจะผลิต
4. คำนการขาย (Sales Prospects) ซึ่งประกอบด้วย ปริมาณการขาย (Sales Volume) ราคาขาย (Selling Prices) การจำหน่าย (Distribution)
5. เงินลงทุนในโครงการและที่มาของเงินทุน (Cost of Project and Means of Financing) ซึ่งส่วนใหญ่ประกอบด้วย ที่ดินและการปรับปรุงที่ดิน (Land and Land Improvement) การก่อสร้าง (Construction) เครื่องจักรและอุปกรณ์ (Machine and Equipment) เครื่องใช้สำนักงาน (Office Equipment) ยานพาหนะ (Vehicles) ค่าใช้จ่ายเริ่มงาน (Start-up Expense) ค่าใช้จ่ายทดลองเครื่องจักร (Test Run Expense) ทุนหมุนเวียน (Working Capital)
6. วิธีการผลิต (Manufacturing Method) ซึ่งประกอบด้วยขบวนการผลิต (Manufacturing Process) เครื่องจักรและอุปกรณ์ (Maching and Equipment) อาคาร (Building) ความรู้ทางวิชาการ (Technical Competence) ความสามารถในการผลิต (Rated Capacity) ผลผลิตโดยประมาณ (Projected Output)
7. วัตถุดิบ (Raw Material) ซึ่งประกอบด้วย วัตถุดิบหลัก (Major Raw Material) วัตถุดิบรอง (Auxilarily Raw Material) ราคา (Prices) และ วัตถุดิบที่เกี่ยวข้อง
8. พลังงานและกำลังน้ำ (Power and Water Supply)
9. ที่ตั้งโรงงาน (Plant Site)
10. กำลังคน (Manpower)
11. สถานะทางสินเชื่อ (Credit Standing)
12. สถานภาพทางการส่งเสริม (Promotion Status)
13. การผลิต (Production) ซึ่งประกอบด้วยเป้าหมายการผลิต (Production Target) ต้นทุนการผลิต (Cost of Production) ต้นทุนการผลิตต่อหน่วย (Unit Cost)

14. จุดเสมอตัวของธุรกิจ (Break - Even of Business)
15. ความสามารถในการหากำไร (Profitability)
16. สถานะทางการเงิน (Financial Status)
17. หลักประกันเงินกู้ (Loan Collateral)
18. ผลทางค่านเศรษฐกิจ (Economic Aspects) ซึ่งประกอบด้วย มูลค่าเพิ่ม (Value Added) การจ้างแรงงาน (Employment) ผลต่อดุลการชำระเงิน (Balance on Payment's Effect) อัตราผลตอบแทนภายในค่านเศรษฐกิจ (Internal Economic Rate of Return)

19. คำสรุป (Conclusion)

พร้อมทั้งตารางประกอบในเรื่องที่เกี่ยวข้องซึ่งจะแนบมาพร้อมรายงานฉบับนี้

การวิเคราะห์โครงการดังกล่าวข้างต้น เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อผู้ขอ ผู้ขอจะได้อ่านโครงการมาก่อนแล้ว แต่การวิเคราะห์ของบรรษัทนี้จะเป็นการช่วยตรวจสอบ เพื่อให้แน่ใจว่า การวางแผนโครงการของผู้ขอปราศจากข้อบกพร่องใด ๆ ซึ่งในการนี้ เจ้าหน้าที่บรรษัทจะพิจารณารายละเอียดต่าง ๆ พร้อมทั้งไปสำรวจสถานที่ตั้งโรงงาน หรือตัวโรงงาน

หลักเกณฑ์ในการพิจารณาโครงการชั้นละเอียด

คำขอรายใด ที่ผู้จัดการทั่วไปตัดสินใจวิเคราะห์โครงการชั้นละเอียด จะถูกส่งมายังหัวหน้าฝ่ายโครงการ เพื่อเลือกทีมงานทำการวิเคราะห์ ทีมงานนี้มีลักษณะเป็นทีมตายตัว (Fixed Team) ประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ 3 คน คือ ผู้วิเคราะห์การตลาด ผู้วิเคราะห์ทางวิศวกรรม และผู้วิเคราะห์ทางการเงิน และเมื่อปลายเดือนมกราคม 2519 นี้ ได้เปลี่ยนแปลงเป็น 3 ส่วน คือ ส่วนวิเคราะห์หนึ่ง ส่วนวิเคราะห์สอง และส่วนวิเคราะห์สาม หนึ่งในสามคนนี้จะถูกแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าทีม ขึ้นตรงต่อหัวหน้าส่วน แต่ละทีมสามารถรับโครงการ ได้มากกว่า 1 โครงการ จะทำการวิเคราะห์โครงการในค่านต่าง ๆ ต่อไปนี้ คือ

1. การวิเคราะห์โครงการด้านตลาด
2. การวิเคราะห์โครงการด้านเทคนิค
3. การวิเคราะห์โครงการด้านการเงิน
4. การวิเคราะห์โครงการด้านเศรษฐกิจ

(1) การวิเคราะห์โครงการด้านตลาด (Market Analysis)

เป็นที่ทราบกันดีแล้วว่า การตลาด² เป็นการกระทำทางธุรกิจที่จะพยายามให้สินค้าชนิดใดชนิดหนึ่ง เข้ากับตลาดได้ และตลาดหมายถึง อุปสงค์รวม (Total Demand) ของสินค้าและบริการของผู้ที่ต้องการซื้อสินค้านั้น มิได้หมายความว่า เป็นอุปสงค์ในสินค้าใดสินค้าหนึ่ง อันมีอยู่ทั่วไปเท่านั้น หากยังประกอบด้วยอุปสงค์ในสินค้านั้นจากหลาย ๆ ส่วนของตลาดรวมเข้าด้วยกัน ปัญหาอยู่ที่ว่า "ทำอย่างไรจึงจะผลิตสินค้าออกมาขายได้หมดพอดี ไม่ผลิตมากเกินไปหรือน้อยเกินไป" จึงเกิดกิจกรรมด้านตลาด เริ่มตั้งแต่การพยายามค้นหาเรื่องความต้องการของผู้บริโภค การวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการซื้อ (Motivation Research) การวิจัยตลาด (Marketing Research) การพยากรณ์ตลาด (Marketing Forecast) การตั้งราคา (Pricing) การเลือกช่องทางจำหน่าย (Channels of Distribution) การส่งเสริมการขาย (Sales Promotion)

² การตลาด ตามคำจำกัดความของสมาคมการตลาดแห่งสหรัฐ (The American Marketing Association) คือ "การตลาดเป็นการประกอบกิจกรรมด้านธุรกิจอื่นที่จะทำให้สินค้าและบริการ เปลี่ยนมือจากผู้ผลิตไปสู่ผู้บริโภค หรือผู้ใช้" และตามคำจำกัดความของ Still และ Cundiff นั้น "การตลาดเป็นกระบวนการทางธุรกิจที่จะทำให้สินค้าและบริการ เข้ากันได้กับตลาด และในการนั้นทำให้มีการเปลี่ยนกรรมสิทธิ์ในสินค้ากันขึ้น" คณะพาณิชย์ศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เอกสารประกอบการบรรยาย วิชาการบริหารธุรกิจ บทที่ 7 การตลาด หน้า 360.

และการจัดองค์การ (Organizing)

การแบ่งตลาดตามประเภทของสินค้า ในขั้นแรกของกฎวัตถุประสงค์ของผู้ซื้อว่า ต้องการผลิตสินค้าเพื่อตลาดกลุ่มใด คือ

ก. ตลาดสินค้าผู้บริโภค (Consumer Market) ผู้ที่ต้องการซื้อในตลาดนี้มักเป็นผู้บริโภคขั้นสุดท้าย (Ultimate Consumer) ซึ่งจะซื้อสินค้าไปเพื่อบริโภคหรือใช้กันเอง ภายในครอบครัว สินค้าในตลาดนี้มักเป็นสินค้าที่ซื้อโดยง่าย (Convenience Goods) หรือสินค้าที่คงเลือกซื้อ (Shopping Goods) หรือสินค้าที่เจาะจงซื้อ (Special Goods)

ข. ตลาดสินค้าผู้ผลิต (Production Market) ผู้ที่ต้องการซื้อในตลาดนี้มักเป็นผู้ใช้สินค้าอุตสาหกรรม (Industrial Users) ซึ่งจะซื้อเพื่อนำไปผลิตต่อ เป็นสินค้าอื่น และนำไปขายต่ออีกทอดหนึ่ง สินค้าในตลาดนี้มักเป็น เครื่องอุปกรณ์หลัก หรือเครื่องอำนวยความสะดวก วัสดุที่ใช้ในงานการผลิต วัสดุที่ใช้ในการผลิตอุปกรณ์และของใช้ของฝ่ายบริหาร รวมถึงเครื่องใช้สำนักงาน

จำเป็นต้องแบ่งแยกประเภทของตลาดออกเช่นนั้น เพราะจำนวนผู้ซื้อ ปริมาณการซื้อ ระเบียบวิธีการจัดซื้อ ระยะเวลาในการตัดสินใจซื้อ ความชำนาญของผู้ซื้อ และปัจจัยที่มีอิทธิพลเหนือการซื้อ ในตลาดทั้งสองนั้น แตกต่างกันมาก การแบ่งแยกตลาดเช่นนี้จะทำให้การศึกษาอุปสงค์ (Demand) ของสินค้าที่ต้องการผลิตครบเข้ามา ซึ่งจะช่วยให้การวิเคราะห์ตลาดถูกต้องยิ่งขึ้น

1.1 อุปสงค์ (Demand)

ศึกษาความต้องการใช้สินค้าประเภทนั้น ๆ ในอดีต เพื่อนำมาใช้เป็นเครื่องช่วยพยากรณ์แนวโน้มของตลาดในอนาคต โดยใช้ข้อมูลในอดีตย้อนหลัง 5 - 10 ปี แหล่งที่จะหาข้อมูลได้ คือ

ก. กรณีที่เป็นการผลิตเพื่อทดแทนการสั่งเข้า จะได้ข้อมูลจากสถิติการนำเข้าของสินค้าประเภทต่าง ๆ ของกรมศุลกากร ทั้งปริมาณและมูลค่า รวมตลอดถึงแหล่งที่มาของ

สินค้านั้น ๆ ด้วย

ข. กรณีที่จะผลิตเพื่อส่งไปจำหน่ายต่างประเทศ จำเป็นการคัดแปลงสินค้าเกษตรกรรมมาผลิตเพื่อใช้ในการบริโภค จะศึกษาความต้องการของตลาดโลก (World Demand) ได้จากองค์การอาหารระหว่างประเทศ (เอฟ.เอ.โอ.) หรือจำผลิตเพื่อส่งไปในประเทศไทยจะศึกษาความต้องการสินค้านั้นจากตัวแทนหรือสถาบันการค้าของประเทศนั้น เช่น มีโครงการผลิตเพื่อส่งไปขายในประเทศญี่ปุ่น สามารถสอบถามข้อมูลได้จากองค์การการค้าญี่ปุ่น (Japan Trade Organization - Jetro) กรมการค้าต่างประเทศ ฯลฯ

ค. กรณีที่เป็นการผลิตเพื่อขยายตลาด ต้องศึกษาว่ามีสินค้าที่คล้ายคลึงกันซึ่งจะนำมาใช้ทดแทนกันได้หรือไม่ สินค้าที่จะผลิตนั้นเป็นที่ต้องการของตลาดมากน้อยแค่ไหน อาจต้องทำการสำรวจวิจัยเอง เพิ่มเติมจากข้อมูลรายงานของทางราชการ องค์กร หรือจากรายงานการค้นคว้าที่มีผู้อื่นทำไว้แล้ว เช่น รายงานเกี่ยวกับจำนวนประชากร การเพิ่มขึ้นของรายได้ซึ่งอาจได้จากสำนักงานสถิติแห่งชาติ ข้อมูลอื่น ๆ จากสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน สมาคมอุตสาหกรรม สภาหอการค้า กรมการค้าภายใน ฯลฯ

เมื่อได้ศึกษาข้อมูลในอดีตถึงเหตุผลในการเพิ่มขึ้นหรือลดลงซึ่งปริมาณการใช้ทั้งจำนวนและมูลค่าแล้ว จึงคาดคะเนความต้องการในอนาคต (Projecting Future Demand) การคาดคะเนอาจอาศัยการวิเคราะห์สภาวะการทางเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมของธนาคารแห่งประเทศไทย นโยบายและเป้าหมายของรัฐบาลเกี่ยวกับการพัฒนาเศรษฐกิจของชาติ ที่กำหนดไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมทุกฉบับ ซึ่งจะบ่งให้ทราบถึงเป้าหมายในการพัฒนาแต่ละปีว่า ต้องการให้ประเทศเจริญก้าวหน้าไปในทางใด มีรายได้ประชาชาติเพิ่มอย่างไร อัตราการเพิ่มผลผลิตเฉลี่ยต่อปีเป็นเท่าไร (Annual Growth Rate Projected for Gross Domestic Product) ร่วมกับการคาดคะเนโดยใช้หลักกำลังสองต่ำสุด (Least Square Method) ค่าเฉลี่ย Simple Average และ Moving Average จึงจะทราบความต้องการในอนาคตของแต่ละปีได้

1.2 อุปทาน (Supply)

ศึกษาถึงแหล่งผลิตสินค้าประเภทนั้น ๆ ในปัจจุบันว่ามีอยู่หรือไม่ เป็นจำนวนเท่าใด ตลอดจนศึกษาถึงแหล่งผลิตสินค้าที่คล้ายคลึงกันในวัตถุประสงค์ของการใช้ประโยชน์ว่ามีหรือไม่ ผลิตเพื่อใช้ในวัตถุประสงค์ใดบ้าง พิจารณาความสามารถในการผลิตทั้งสิ้นของโรงงานว่าอุปทานรวม (Total supply) ทั่วประเทศเป็นเท่าไร ถ้าโครงการที่มาของนั้นเป็นโครงการใหม่ ซึ่งยังไม่เคยมีผู้ใดผลิตมาก่อน จำเป็นต้องค้นหาสาเหตุของการไม่ผลิตเพื่อวัตถุประสงค์นั้น และถ้าโครงการนี้สามารถจะผลิตได้จะต้องใช้อุปกรณ์อะไรบ้าง ในการผลิตจะตั้งโรงงานขนาดเท่าใด ข้อมูลด้านอุปทานของสินค้าอาจหาได้จากสถิติการนำเข้าของกรมศุลกากร สมาคมหอการค้า และหน่วยราชการ

1.3 ราคา (Price)

ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับราคาสินค้าประเภทนั้น ๆ ในอดีต หากเป็นสินค้าที่ผลิตเพื่อทดแทนการนำเข้า ข้อมูลในเรื่องนี้จะเป็นราคานำเข้า (Import Price) ซึ่งจะได้จากกรมศุลกากร ส่วนใหญ่จะเป็นราคา ซี.ไอ.เอฟ. กรุงเทพฯ สังเกตแนวโน้มของราคาที่จะเพิ่มขึ้นหรือลดลงในอดีต และวิเคราะห์ดูว่าเป็นเพราะสาเหตุใด มีผลกระทบกระเทือนต่อตลาดเช่นใด ทั้งนี้เพื่อนำมาคาดคะเนแนวโน้มของราคาในอนาคต และพิจารณาผลตอบแทนถึง อัตราภาษี ทั้งอัตราภาษีนำเข้า อัตราภาษีการค้า และภาษีเทศบาลของสินค้า แต่ละชนิดนั้นด้วย

1.4 งานการขาย (Sales Prospect)

1.4.1 ปริมาณการขาย (Sales Volume) ศึกษาปริมาณการขายที่ผู้ซื้อประมาณขึ้นมาในแต่ละปีว่า เหมาะสมหรือไม่โดยวิเคราะห์ว่าผลิตภัณฑ์นั้น ๆ จะได้ส่วนแบ่งในตลาด (Market Share) ปีละเท่าใด ซึ่งเทียบได้จากอัตราส่วนระหว่างปริมาณขายที่คาดคะเนกับอุปสงค์รวมที่พยากรณ์ไว้ ว่าเป็นกี่เปอร์เซ็นต์ในแต่ละปี

1.4.2 ราคาขาย (Selling Price) ในการพิจารณาค่าขายนั้น ต้องดูวิธีการขายของผู้ซื้อว่ามีนโยบายจะจำหน่ายผลิตภัณฑ์นั้นอย่างไร พิจารณาเงื่อนไขในการชำระเงินว่าจะขายเป็นเงินสดหรือขายเงินเชื่อหรือขายแบบผ่อนส่ง ตลอดจนต้องคาดคะเนแนวโน้มของราคาในอนาคต โดยศึกษาจาก อัตราการเพิ่มเฉลี่ยต่อปี (Annual Average Rate) นอกจากนี้ยังต้องคำนึงถึงราคาต้นทุนของผลผลิต (Costs) การแข่งขันในตลาด (Market Competition) และความต้องการของลูกค้า (Customer's Demand)

วิธีการที่ใช้ในการกำหนดราคาขายของผลผลิตในวงการอุตสาหกรรมที่สำคัญ ๆ มีอยู่ 3 วิธี³ คือ

ก. การกำหนดราคาขายจากต้นทุนทั้งหมดต่อหน่วย (Full Cost Pricing) มักจะใช้ในโรงงานอุตสาหกรรมที่มีการผลิตได้ตามอัตราปกติ และสามารถผลิตได้ตามเป้าหมายทุกประการ ต้นทุนทั้งหมดนี้ จะเป็นต้นทุนผลผลิตทางตรงอันได้แก่ ค่าวัสดุทางตรง ค่าแรงทางตรง ค่าใช้จ่ายทางตรง และต้นทุนทางอ้อม ได้แก่ ค่าแรงทางอ้อม ค่าใช้จ่ายจักษรรและค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ในรูปของค่าใช้จ่ายในการบริหาร และบริการ รวมทั้งเปอร์เซ็นต์กำไรที่ผู้ผลิตเห็นควรบวกเข้าไปในราคาต้นทุน ก็จะได้ราคาขายต่อหน่วย

ข. การกำหนดราคาขายจากผลตอบแทนที่จะได้ (Rate of Return Pricing) ต้องคำนึงถึงอัตราผลตอบแทนที่ควรจะได้รับจากการลงทุน (Rate of Return on Capital Employed) เปรียบเทียบอัตราผลตอบแทนของการลงทุนในอุตสาหกรรมอื่น ๆ ทั่วไป แล้วหาความสัมพันธ์ระหว่างอัตราผลตอบแทนการลงทุนกับราคาต้นทุนการผลิตเงินลงทุนในการผลิต และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ

ค. การกำหนดราคาขายจากต้นทุนส่วนเพิ่มหรือต้นทุนแปรได้ (Marginal or Variable Cost Pricing) ใช้ในกรณีที่มีการแข่งขันกันมาก ต้องแยกประเภทต้นทุน

³ จรุง หนูขวัญ, "การกำหนดราคาขายผลผลิตบางวิธีตามที่เป็นปฏิบัติในวงการอุตสาหกรรมทั่วไป" วารสารนักบัญชี, ปีที่ 24, เล่มที่ 3 (มีนาคม, 2516), หน้า 351 - 359.

ซึ่งอาจมีลักษณะ เป็นต้นทุนล่วงแล้ว (Historical Cost) ต้นทุนราคาทดแทน (Replacement Cost) หรือต้นทุนราคามาตรฐาน (Standard Cost) โดยแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ ต้นทุนคงที่ (Fixed Cost) และต้นทุนแปรได้ (Variable Cost) และจะกำหนดราคาขายให้สูงกว่าต้นทุนแปรได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ซึ่งส่วนเกินนี้จะมีบางส่วนที่จะไปชดเชยต้นทุนคงที่ (Contribution to Fixed Cost) และส่วนที่เหลือจะเป็นผลกำไร ถ้าเป็นการขายเชื่อ ต้องนำดอกเบี้ยที่คงเสีย (แทนการขายเงินสด) บวกรวมเข้าไปในราคาขายนั้นด้วย นอกจากนี้ควร เปรียบเทียบราคาขายที่จะตั้งขึ้นกับราคา ซี.ไอ.เอฟ. และราคา ซี.ไอ.เอฟ. บวกค่าภาษีขาเข้า บวกภาษีการค้าและภาษีเทศบาล สำหรับราคาขายที่จะนำมา เปรียบเทียบนี้มักจะนำราคาเงินสดมาใช้เปรียบเทียบกับมากกว่า ทั้งนี้เพื่อพิจารณาว่าราคาของผลิตภัณฑ์ที่จะผลิตในประเทศนั้น ต่ำกว่าราคาสุทธิที่ส่งเข้ามา จากต่างประเทศ ซึ่งจะแน่ใจได้ว่า โครงการนั้นมีทางประสบผลสำเร็จในอนาคต

1.4.3 การจำหน่าย (Distribution)⁴ ผู้ซอกู้มีนโยบายที่จะนำผลผลิตออกจาก ผู้ผลิตไปสู่ผู้บริโภคหรือผู้ที่ต้องการใช้อย่างไร จะเลือกใช้วิธีการจำหน่ายทางใด

ก. ช่องทางการจำหน่ายทางตรง คือจากผู้ผลิตมายังผู้บริโภคหรือผู้ที่ต้องการใช้โดยตรง มักเป็นสินค้าผู้ผลิต เพราะผู้ผลิตที่ต้องการซื้อเพื่อนำไปผลิตก่อนนั้น อยู่เป็นกลุ่มก้อน มีเป็นจำนวนน้อย แต่มีปริมาณการซื้อสูง และสินค้าบางชนิดต้องการบริการเป็นพิเศษ หรือจำเป็นต้องมีการติดตั้ง แนะนำวิธีการใช้พิเศษ มีวิธีการทางเทคนิคสูง

ข. ช่องทางการจำหน่ายโดยผ่านตัวแทน (ซึ่งเปรียบเสมือนเป็นพ่อค้าส่ง) ผู้ผลิตสินค้าสำเร็จรูปจากโรงงาน อาจใช้ช่องทางนี้ เพื่อชดเชยปัญหายุ่งยาก เรื่องการจัดจำหน่ายเองหรืออาจเป็นเพราะ ผู้ผลิตยัง ไม่มีความสามารถทางตลาดในท้องถิ่นนั้นเพียงพอ

⁴คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เอกสารประกอบการบรรยาย วิชาการบริหารธุรกิจ หน้า 370 - 384.

ค. ช่องทางการจำหน่ายจากโรงงาน - พ่อค้าปลีก - ผู้บริโภคชั้นสุดท้าย เป็นวิธีการจำหน่ายข้ามพ่อค้าส่ง ไซ้แพร่หลายในตลาดสินค้าผู้บริโภค ซึ่งอาจเป็นเพราะสินค้าที่ผลิตนั้นเป็นสินค้าที่เสื่อมสภาพหรือเสื่อง่าย หรือเป็นสินค้าที่รสนิยมเปลี่ยนแปลงรวดเร็ว หรือพ่อค้าปลีกที่เป็นลูกค้าอาจเป็นร้านค้าปลีกขนาดใหญ่ซึ่งสั่งสินค้าในปริมาณสูง เช่นร้านสรรพสินค้า หรืออาจเป็นเพราะผู้ผลิตต้องการใกล้ชิดกับตลาดมาก ๆ เพื่อจะทราบข่าวความเคลื่อนไหวโดยด่วน แต่ผู้ผลิตที่เลือกช่องทางนี้จำเป็นต้องมีความสามารถในการคำนวณเงิน เพื่อรับภาระค่านสินค้าคงคลังที่ตอมง จมอยู่ในปริมาณมากกว่าจะขายได้ ซึ่งเป็นเรื่องยุ่งยากในด้านการจัดเก็บรักษา หรือเป็นผู้ผลิตที่ทำการผลิตสินค้าในเครือมากชนิด (Wide Line) หรืออาจเป็นผู้ผลิตที่ทำการผลิตสินค้าในเครือน้อยชนิด (Narrow Line) แต่พ่อค้าปลีกส่งได้คราวละมาก ๆ

ง. ช่องทางการจำหน่ายจากโรงงาน - พ่อค้าส่ง - พ่อค้าปลีก - ผู้บริโภค ช่องทางการจำหน่ายนี้ถือเป็นช่องทางการจำหน่ายแบบฉบับ (Traditional Channel) ผู้ผลิตที่ใช้ช่องทางนี้มักเป็นผู้ผลิตซึ่งผลิตสินค้าในเครือไม่มาก ฐานะการเงินไม่มั่นคงและคลองตัวพอ ร้านค้าปลีกที่เป็นลูกค้าอาจมีจำนวนมาก และอยู่กระจัดกระจาย มีผู้ค้าส่งที่สามารถ และเต็มใจจะให้การสนับสนุน และร่วมมือในการจัดจำหน่ายส่งเสริมการขายอย่างก็ สินค้าั้นไม่เสื่อง่าย ไม่เสื่อมสภาพ และไม่เปลี่ยนไปตามรสนิยม ข้อเสียของการใช้ช่องทางนี้ คือ ผู้ผลิตจะอยู่ห่างไกลตลาดไม่ทันค่อเหตุการณ์ ซึ่งอาจแก้ได้โดยใช้พนักงานขายของผู้ผลิตเอง (Missionary Salesman) เพื่อไปติดต่อและให้คำแนะนำแก่พ่อค้าปลีก และเพื่อพียงข่าวตลาดไปคว้ยในตัว แต่จะไม่รับคำสั่งซื้อเป็นอันขาด

จ. ช่องทางการจำหน่ายจากโรงงาน - พ่อค้าส่ง - ผู้ใช้สินค้าอุตสาหกรรม

วิธีนี้ใช้กับสินค้าผู้ผลิต โดยเฉพาะที่เป็นเครื่องมือเล็ก ๆ น้อย ๆ เป็นของที่มีแบบการผลิตเป็นมาตรฐาน เช่น ตะปู น๊อต มักมีราคาต่อหน่วยต่ำ แต่จะใช้ยู่ทั่วไปในทุกวงการอุตสาหกรรม มีผู้ใช้จำนวนมาก และกระจัดกระจายจึงจำเป็นต้องอาศัยพ่อค้าส่งเขาช่วย

หลักสำคัญในการเลือกของทางจำหน่าย วิธีใดวิธีหนึ่ง หรือหลายวิธีผสมกันนั้น ผู้ผลิตจะต้องคำนึงถึงความต้องการและความคาดหวังของผู้ซื้อในลำดับถัดไปเสมอ คือ จะเลือกจำหน่ายผ่านสถาบันใดจะตรงกับระดับถึงผู้ซื้อในลำดับถัดไปว่า ชอบซื้อจากใคร เพราะผู้ผลิตจะบังคับผู้ซื้อให้มาซื้อจากตัวแทน หรือคนกลางที่ตนเลือกไม่ได้

ปัญหาในการวิเคราะห์ตลาดที่บริษัท ประสบอยู่นั้นมีทั้งปัญหากลางนอก

(External Aspect) และปัญหาภายใน (Internal Status) ปัญหาภายนอกนั้น คือ การขาดสถิติที่เพียงพอ การหาสถิติไม่ได้ หรือสถิติที่ไม่น่าเชื่อถือ ไม่สม่ำเสมอ อันก่อให้เกิดปัญหาในการพยากรณ์แนวโน้มของอุปสงค์ (Demand) และอุปทาน (Supply) ส่วนปัญหาภายในของบริษัทเองนั้น อาจเกิดจากการที่ไม่มีการตั้งหลักเกณฑ์ที่แน่นอนในการวิเคราะห์แนวโน้มของความต้องการในอนาคต (Future Demand Trend) เพราะแต่เดิมในรายงานการวิเคราะห์ก่อนปี 2515 ทำขึ้นอย่างง่าย ๆ โดยคำนวณแนวโน้มของอุปสงค์ จากค่าเฉลี่ยทางตรงของความก้าวหน้าของตลาดในอดีต ไม่มีการวิเคราะห์ถึงการขึ้น ๆ ลง ๆ ของความเจริญของตลาดในอนาคต หรือแม้แต่จะพิจารณาว่า จุดใดจะเป็นจุดอิ่มตัวของตลาดในอนาคต ทั้ง ๆ ที่มีปัจจัยหลายอย่าง ซึ่งอาจก่อให้เกิดกรณีที่น่าทึ่งกับอดีตได้ ทางด้านอุปทาน (Supply) ก็เช่นกัน มีแต่เพียงการคาดการณ์ว่า การส่งเข้าจะลดลงในอนาคต เพราะโครงการภายในประเทศจะช่วยให้ราคาสินค้าต่ำกว่าราคาส่งเข้า แต่ไม่ได้นำปัจจัยภายนอกในด้านพฤติกรรม จิตวิทยา ของผู้ซื้อเข้ามาช่วยวิเคราะห์ ไม่ได้อ้างอิงถึงความแตกต่างในด้านคุณภาพของสินค้าที่จะทดแทนได้ (Consumer's Preference Potential Quality Difference)

บริษัทควรแก้ไขความบกพร่องเนื่องจากขาดข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) ด้วยการสำรวจวิจัยตลาดเสียเอง ส่วนวิจัยและวางแผนที่มีอยู่นั้น ควรทำหน้าที่ศึกษาวิจัยตลาด เพิ่มขึ้นจากหน้าที่ปกติคือ การศึกษาสถานการณ์ทางเศรษฐกิจในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนของอุตสาหกรรม วางแผนเพื่อช่วยเหลือการพัฒนาอุตสาหกรรมที่พิจารณาว่าสำคัญต่อเศรษฐกิจของชาติ และการสำรวจความเป็นไปได้ที่จะระดมเงินทุนเพื่อช่วยเหลือกิจการอุตสาหกรรมเอกชน หน่วยงานนี้ควรทำงานสนาม (Field Work) ให้มากขึ้น สำหรับ

ปัญหาภายในนั้น บริษัทได้แก้ไขด้วยการรับเจ้าหน้าที่ผู้ชำนาญงานจากต่างประเทศเข้ามาช่วยอบรมพนักงานให้มีการเรียนรู้ทางเทคนิคใหม่ ๆ ซึ่งจะช่วยให้การพยากรณ์ตลาด การพยากรณ์ยอดขาย ถูกต้องยิ่งขึ้น

สรุปแล้วในการวิเคราะห์ตลาด บริษัทจะดำเนินการศึกษาโครงการ เพื่อให้ได้มาซึ่งรายละเอียดต่อไปนี้คือ

1. การศึกษาผลิตภัณฑ์
 - 1.1 ลักษณะของผลิตภัณฑ์
 - 1.2 การใช้
2. อุปทาน
 - 2.1 อุปทานรวมของตลาดภายในประเทศปัจจุบัน
 - 2.2 สภาพของอุปทาน
 - 2.3 ปริมาณนำเข้าปัจจุบัน
 - 2.4 ประเทศส่งออกที่สำคัญ
 - 2.5 สถิติการนำเข้า
 - 2.6 จำนวนผู้นำเข้าปัจจุบัน
 - 2.7 ชื่อผู้นำเขารายใหญ่ ๆ
 - 2.8 สภาพของอุปทานจากการนำเข้า
 - 2.9 การผลิตภายในประเทศปัจจุบัน
 - 2.10 จำนวนของผู้ผลิตภายในประเทศ
 - 2.11 ชื่อผู้นำการผลิตภายในประเทศและการผลิตของผู้ผลิตแต่ละรายในปัจจุบัน
 - 2.12 สภาพของอุปทานภายในประเทศ
3. คุณภาพของผลิตภัณฑ์ภายในประเทศ กับผลิตภัณฑ์ที่นำเข้า
 - 3.1 ยี่ห้อสำคัญในตลาดของประเทศไทย
4. ความสามารถในการผลิตภายในประเทศ ทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต

5. อุปสงค์
 - 5.1 ผู้ใช้ภายในประเทศ
 - 5.2 การใช้จ่ายภายในประเทศปัจจุบัน
 - 5.3 การใช้จ่ายภายในประเทศในอดีต
 - 5.4 ผู้ใช้นอกประเทศ
 - 5.5 การส่งออกปัจจุบัน
 - 5.6 การส่งออกในอดีต
 - 5.7 การใช้จ่ายรวมในปัจจุบัน
 - 5.8 การใช้จ่ายในอดีตและการคาดคะเนอุปสงค์ในอนาคต
 - 5.9 วิธีการคาดคะเน
6. ราคา
 - 6.1 ราคาขายปลีก
 - 6.2 ราคาขายส่ง
 - 6.3 ภาษีอากร
 - 6.4 ราคักราคา
7. การจำหน่ายผลิตภัณฑ์
8. การแสดงความเห็นต่อผลิตภัณฑ์ของผู้ซื้อ
 - 8.1 ความคุณภาพ
 - 8.2 ปริมาณการผลิต
 - 8.3 ราคาขาย
 - 8.4 การจำหน่าย
 - 8.5 ผลพลอยได้จากผลิตภัณฑ์
9. วัตถุประสงค์ของผู้ซื้อ
 - 9.1 วัตถุประสงค์หลัก
 - 9.2 แหล่งที่มาของวัตถุประสงค์ และปริมาณการใช้

- 9.3 ผู้ขายวัตถุดิบ
- 9.4 ราคาวัตถุดิบ
- 10. ความเห็นต่อการจัดซื้อวัตถุดิบ
 - 10.1 ค่านิยามของวัตถุดิบ
 - 10.2 ค่านราคาซื้อ
 - 10.3 ค่านสินเชื่อที่ผู้ขายวัตถุดิบกำหนดให้ต่อบริษัท
- 11. ที่มาของข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์

(2) การวิเคราะห์โครงการด้านเทคนิค

เจ้าหน้าที่ส่วนวิศวกรรมของบริษัทจะทำการศึกษาโครงการด้านเทคนิคและวิศวกรรมต่าง ๆ เพื่อให้ได้มาซึ่งรายละเอียดต่อไปนี้คือ

2.1 วิธีการผลิต (Manufacturing Method) ครอบคลุมการผลิต (Manufacturing Process) เครื่องจักรและอุปกรณ์ ที่ตั้งโรงงาน การก่อสร้าง-โรงงาน อาคาร และสิ่งอำนวยความสะดวก ความสามารถในการจัดการ ความสามารถในการผลิตและการประมาณผลผลิตที่คาดว่าจะได้จากการผลิต

2.2 วัตถุดิบ

2.3 กำลังน้ำกำลังไฟ

2.4 กำลังคน

2.5 การคำนวณต้นทุนการผลิต ได้แก่ การคำนวณต้นทุนโรงงาน และต้นทุนต่อหน่วย

2.1 วิธีการผลิต

การผลิต⁵ หมายถึง ขบวนการหรือกรรมวิธีในการแปลงสภาพส่วนนำเข้าซึ่ง-

⁵Ibid., การจัดซื้อและการผลิต, หน้า 200 - 220.

ได้แก่ วัตถุดิบ แรงงาน พลังงาน โดยอาศัยเครื่องอำนวยความสะดวกของโรงงาน ตลอดจนเครื่องจักรและอุปกรณ์ ทำให้ส่วนนำเข้านั้นกลายเป็นผลผลิตหรือบริการ ความวัตถุประสงค์การผลิตขึ้นอยู่กับตลาด การผลิตที่เหมาะสมและสะดวกที่สุดคือการผลิตที่สม่ำเสมอ และในเวลาเดียวกันต้องสามารถจัดหาผลิตภัณฑ์ไว้ให้พอเพียงในเวลาที่มีความต้องการสูงได้

2.1.1 ขบวนการผลิต (Manufacturing Process) วิศวกรของบริษัท จะสอบถามผู้ซื้อเกี่ยวกับกรรมวิธีที่เขาใช้ในการผลิต พิจารณาขั้นตอนในการผลิต ทั้ง การผลิตขั้นต้น ขั้นกลาง และขั้นสุดท้ายว่าจะต้องใช้วัตถุดิบอะไรบ้าง มีแหล่งสั่งซื้อจากที่ใด ขนส่งมายังโรงงานทางใด มีกรรมวิธีในการผลิตอย่างไร ใช้ความร้อน เวลานานเท่าใด จะได้ผลผลิตมากที่สุดเท่าใด ต้องมีการทดสอบคุณภาพของผลผลิตในแต่ละขั้นด้วย รวมกันนี้จะทำผังแสดงกรรมวิธีผลิตขึ้นประกอบการศึกษา

2.1.2 เครื่องจักรและอุปกรณ์ (Machinery and Equipment) โดยทั่วไป จะจำแนกเครื่องจักรกลออกเป็น 3 ประเภท คือ

ก. เครื่องจักรกลแบบทั่วไป ได้แก่ เครื่องจักรกลมาตรฐาน ซึ่งจำเป็นที่จะต้องใช้จำนวนมาก ข้อเสียของเครื่องจักรแบบนี้คือ เครื่องมักจะหมุนช้า และคนคุมเครื่องต้องนำชิ้นส่วนมาใส่เข้าและถอดออก เป็นผลให้ผลผลิตต่ำ ค่าแรงต่อหน่วยค่อนข้างสูง เนื่องจากไม่ใช่เครื่องอัตโนมัติ เพราะฉะนั้นงานชิ้นแรกที่เรียบร้อยก็ไม่มองว่า ชิ้นหลังทำไปจะเรียบร้อย แต่ราคาไม่สูงมากนัก ใช้ได้กับงานทั่ว ๆ ไป ไม่ลำสมัยง่าย เหมาะสมกับงานสั้น ๆ ที่ทำเป็นรุ่น หรืองานที่ทำเป็นตอน ค่าซ่อมแซมรักษาค่า เพราะสามารถหาชิ้นส่วนได้ในท้องตลาดราคาไม่สูงนัก

ข. เครื่องจักรกลแบบพิเศษ สำหรับทำงานพิเศษ หรือเฉพาะเพื่อให้ได้ผลผลิตรวดเร็ว ใช้แรงงานคนน้อยกว่า แต่ไม่สามารถดัดแปลงใช้กับงานอย่างอื่นนอกเหนือจากที่ออกแบบไว้ เป็นเครื่องที่สลับซับซ้อน มีชิ้นส่วนพิเศษ การเก็บรักษาจะแพงและชิ้นส่วนอะไหล่จะสูง ส่วนก็คือ ไม่ต้องการช่างผู้ชำนาญ เพราะเครื่องสามารถผลิตได้มาตรฐานสม่ำเสมอ ให้ความรวดเร็ว ผลผลิตสูง เหมาะสำหรับงานที่ทำต่อเนื่อง หรือผลิตออกเป็นจำนวนมาก

ค. เครื่องจักรกลแบบผสม ได้แก่เครื่องจักรที่เป็นได้ทั้งแบบธรรมดาและแบบพิเศษ โดยมีการต่อเติมชิ้นส่วนบางอย่างเข้าไป

บริษัทจะพิจารณาว่า โครงการนั้นมีนโยบายที่จะใช้เครื่องจักรที่สำคัญอะไรบ้าง สิ่งซื้อจากที่ใด ราคาเท่าไร เครื่องจักรแต่ละชนิดมีความสามารถในการผลิตเป็นปริมาณเท่าใดต่อชั่วโมง คู่กับการลงทุนหรือไม่ และจะจัดทำรายชื่อเครื่องจักรและอุปกรณ์ที่จะใช้ ประกอบการพิจารณา

2.1.3 ที่ตั้งโรงงาน การหาสถานที่เพื่อสร้างโรงงานนั้น ต้องคำนึงถึงความเหมาะสมในก้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คือ

- ก. ประชาชน
- ข. ลักษณะทางภูมิศาสตร์
- ค. ความใกล้กับตลาด
- ง. ความใกล้กับแหล่งวัตถุดิบ
- จ. การขนส่ง
- ฉ. ใกล้ต่อสังคมที่จะมีคนงาน ซึ่งมีความชำนาญ
- ช. ควรมีสาธารณูปโภคที่เหมาะสม พลังงานไฟฟ้า เป็นเรื่องที่สำคัญแหล่งที่ตั้งโรงงานที่ดี ควรเป็นแหล่งที่มีค่าไฟฟ้าถูก และจำหน่ายโดยไม่ขาดตอน ต้องพิจารณารวมตลอดถึงค่าเดินสายไฟ และค่าปักเสาไฟที่อาจเพิ่มเติมในระยะยาว นอกจากไฟแล้ว ควรพิจารณาว่าการประปาสะดวกและพอเพียงหรือไม่
- ซ. ราคาที่ดิน พิจารณาเลือกแหล่งที่มีค่าที่ดินและภาษีที่ดินในราคาที่เหมาะสมต้องคำนึงถึง การขยายในอนาคตด้วย บริษัทจะพิจารณาที่ดินที่จะใช้ตั้งโรงงานว่ามีเนื้อที่เท่าไร อยู่ที่ไหน ห่างจากกรุงเทพฯ กี่กิโลเมตร ทั่วโรงงานจริง ๆ ต้องการเนื้อที่เท่าใด ที่ดินจะซื้อหรือเช่า ถ้าซื้อต้องซื้อไร่ละเท่าไร และต้องเสียค่าใช้จ่ายในการซื้อ และปรับปรุงที่ดินเพื่อให้ใช้การได้ทั้งสิ้นเท่าไร

2.1.4 อาคาร และเครื่องอำนวยความสะดวกในโรงงาน ทั่วอาคารโรงงานควรมีขนาดใหญ่พอที่จะทำการผลิต และให้บริการ หรืออำนวยความสะดวกภายในได้เป็น-

สามารถแยกฐานเครื่องจักรออกได้เป็นเครื่องละฐาน ใช้แสงอาทิตย์เข้าช่วยช่วยการทำ
หลังคารูปพื้นเลื่อยมีกระจกประกอบ ส่วนเสีย ต้องการเนื้อที่มากทางพื้น และการทำหลังคา
รูปพื้นเลื่อยมีราคาแพง ถ้าทำหลังคาเรียบก็ต้องใช้แสงสว่างจากไฟฟ้าและต้องมีระบบ
ถ่ายเทอากาศ สำหรับการสร้างอาคารโรงงานหลายชั้นนั้น ใ้กับมากในเมืองที่มีค่าที่ดิน
สูง สามารถใช้แสงสว่างและลมธรรมชาติเข้าช่วยได้จากหน้าต่าง รูปอาคารไม่กว้างมาก
เกินไป อาคารมีความแข็งแรงมาก และใช้หลักแรงดึงดูดของโลกมาช่วยในการลำเลียง
ของจากชั้นบนลงชั้นล่างได้ ต้องเสียเนื้อที่ให้กับลิฟท์ บันได เสา และชั้นวางชั้นรับน้ำหนัก
ไม่ได้มาก อาคารโรงงานนี้อาจสร้างขึ้นเองหรือเช่าจากผู้อื่นก็ได้ ทั้งนี้ต้องเปรียบเทียบ
ผลได้ผลเสียอย่างเหมาะสม และเลือกวิธีที่ให้ผลดีและประหยัดกว่า อาคารโรงงานที่เหมาะสม
สมควรมีค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานผลิตและเก็บรักษาต่ำ มีการเคลื่อนย้ายวัสดุ การ-
ควบคุมงาน การเก็บสินค้า การรับและส่งสินค้าสะดวก และประหยัดที่สุด มีค่าประกันภัยต่ำ
มีแสงสว่างที่พอที่จะให้การผลิตดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ และมีที่ทางสำหรับขยายงาน

ง. ห้องบริการต่าง ๆ สำหรับโรงงาน

1. ห้องอาหารและห้องประชุม ห้องอาหารอาจจัดเป็นส่วนบริการ
ตัวเอง สำหรับคนงาน และส่วนมีคนเดินโต๊ะสำหรับผู้บริหารงาน จัดเวลาอาหารให้เยื้อง
กันเพื่อให้มีล้น เปลี่ยนกันมารับประทานได้ บริเวณห้องอาหารไม่ท้องใหญ่จนเกินไป ห้อง-
ประชุม ควรมีขนาดปานกลางเพื่อการประชุมและอบรม ห้องเครื่องมือ ห้องเก็บของ
ห้องติดตามผลงาน สำนักงานและศูนย์บริการในการผลิต ต้องมีที่กว้างพอเหมาะในงาน
บริการ และให้ความสะดวกรวดเร็ว

2. ห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าและห้องน้ำ ทำเป็นแบบส่วนกลาง ไม่ควร
อยู่ไกลจากที่ทำงานมากนัก หากเป็นงานที่ไม่เปรอะเปื้อนมากก็อาจมีห้องเปลี่ยนเสื้อผ้ากับ
อ่างล้างมือเป็นแถวยาว หรือแบบวงกลม และไม่ควรถัดให้มีชอกมูมมาก เพื่อป้องกันการทุจริต

จ. ระบบการติดต่อในโรงงาน โรงงานจะต้องมีการออกและรับคำสั่ง
ระหว่างผู้ควบคุมและคนงาน นอกจากการเขียนแล้วต้องมีโทรศัพท์ติดต่อซึ่งมีระบบเรียก
(Paging System) สามารถรับจากเครื่องรับโทรศัพท์อันไกลที่สุด ในแผนกควบคุมการผลิต

ก็อาจต้องการโทรคมนาคมภายใน หรือเครื่องโทรพิมพ์ ถ้าระบบการควบคุมเป็นแบบไม่ใช้ ส่วนกลางก็อาจใช้วิทยุ และโทรศัพท์วงจรปิดได้

ฉ. พลังงานแสงสว่างและการปรับอากาศ หมายถึงพลังงานไฟฟ้าฝ่ายจัดการ ต้องทราบว่า Load Factor (ได้แก่จำนวนเฉลี่ยของการใช้ไฟทั่วด้วย จำนวนยอกที่ไ้มมากที่สุด ต่อระยะเวลาหนึ่ง เดือนหรือวัน) มีความสม่ำเสมอแค่ไหน ยิ่งถ้า Load Factor สูง ก็ยิ่งมีความสม่ำเสมอมาก และจะเข้าใกล้ หนึ่ง Power Factor ก็มีความสำคัญในด้านการแสดงสมรรถภาพในการใช้พลังงานแก่ผู้จ่ายกระแสไฟฟ้า ยิ่ง Power Factor ต่ำ ก็ยิ่งสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายมาก ตัวเลขที่ดีควรอยู่ราว ๆ .85 - .9

นอกจากนี้ แสงสว่างก็มีความสำคัญต่อโรงงาน โรงงานใหม่ ๆ จะใช้แสงสว่างทั่ว ๆ ใ้มีความเข้ม 40 ฟุตแรงเทียน และสำหรับที่ตอการความละเอียดในการทำงานจะใช้ถึง 100 ฟุตแรงเทียน

บริษัทจะพิจารณาว่า อาคารออกแบบก่อสร้างโดยวิศวกรใด จะต้องมีสิ่งปลูกสร้างอะไรบางอย่างเช่น อาคารโรงงาน โกดัง สำนักงาน ที่พักคนงาน บ่อน้ำ กว้าง รวด ถนน ฯลฯ จะทำผังรายละเอียดการก่อสร้างประกอบการศึกษาในค่านี้นี้ว่า แต่ละแห่งนั้นมีขนาด กว้าง ยาว เท่าไร เป็นพื้นที่เท่าไร จะใช้วัสดุอะไรในการก่อสร้างต้นทุนต่อพื้นที่ 1 หน่วยเป็นเท่าไร รวมแล้วเป็นต้นทุนก่อสร้างเท่าไร ในการประมาณต้นทุนการก่อสร้างนี้ มักจะบวกสำรองฉุกเฉินเข้าไปอีก 10% ของต้นทุนที่คาดคะเนไว้ ทั้งนี้เพื่อสำรองสำหรับราคา หรือปริมาณที่อาจเพิ่มขึ้นได้ในอนาคต

2.1.5 ความสามารถทางวิชาการ (Technical Competence) จะพิจารณาความสามารถของกรรมการผู้จัดการ และกรรมการทั้งหลายของโครงการที่เสนอเข้ามาว่า มีความสามารถ ประสบการณ์ คำเนิงานค่านั้น ๆ มานานเพียงพอหรือไม่ มีความรอบรู้ในธุรกิจประเภทนั้นแค่ไหน โครงการนั้นเป็นนโยบายจะฝึกพนักงานให้มีความรู้ทางวิชาการ (Technical Know How) อย่างไร เช่น มีการฝึกอบรมพนักงานให้มีความเชี่ยวชาญในเครื่องจักรจากวิศวกรที่ส่งมาจากบริษัทที่สั่งซื้อเครื่องจักร หรือมีการส่งพนักงานไปฝึกอบรม ณ ต่างประเทศ เพื่อให้เกิดความชำนาญในกรรมวิธีผลิต พิจารณาการแต่งตั้งหัวหน้าวิศวกร

ของโครงการนั้นว่ามีประสิทธิภาพความสามารถอยู่ในวงอุตสาหกรรมประเภทนั้นนานแค่ไหนสมควรเลือกเป็นหัวหน้าวิศวกรหรือไม่

2.1.6 ความสามารถในการผลิต (Rated Capacity) ต้นทุนการผลิตจะถูกกำหนดขึ้นจาก ความสามารถในการผลิตของเครื่องจักร ปริมาณเท่าใดต่อวัน หากโรงงานนั้นทำงานเป็นหลัก จะพิจารณาว่า วันละกี่ผลึก ผลึกละกี่ชั่วโมง รวมแล้วจะสามารถผลิตได้ปริมาณเท่าใดต่อปี

2.1.7 ผลผลิตของโครงการตามที่คาดคะเน (Projected Output) จากความสามารถของเครื่องจักร และโรงงานคาดว่าจะผลิตได้เป็นจำนวนเท่าใด ทว่าตารางแสดงการคาดคะเนผลผลิตของสินค้าแต่ละประเภทว่าในแต่ละปีจะผลิตได้เท่าไร เป็นกึ่งเปอร์เซ็นต์ของความสามารถที่เต็มของเครื่องจักร (Full Capacity)

2.2 วัตถุดิบ (Raw Material)

2.2.1 วัตถุดิบหลัก (Major Raw Material) โครงการนั้นจะใช้อะไร เป็นวัตถุดิบหลัก คำนวณแล้ว เป็นกึ่งเปอร์เซ็นต์ของวัตถุดิบทั้งหมด หาได้จากในหรือต่างประเทศ จำส่งเข้ามาจากต่างประเทศ กู้มาได้มาจากประเทศไทย หาข้อมูลการส่งเข้ามาของวัตถุดิบนั้นจากกรมศุลกากร หากจะผลิตให้เต็มความสามารถของเครื่องจักรและโรงงาน จะต้องใช้วัตถุดิบหลักนี้เท่าใดต่อปี

2.2.2 วัตถุดิบรองอื่น ๆ (Auxiliary Raw Material) ได้แก่อะไรบ้าง ซื้อจากไหน ถ้าผลิตเต็มความสามารถจะต้องใช้วัตถุดิบเหล่านั้นเท่าไร

2.2.3 ราคา (Prices) ต้องประมาณราคาวัตถุดิบที่จะใช้ในปีที่จะเริ่มการผลิตว่าเป็นราคาเท่าไรต่อหน่วย การประมาณราคาวัตถุดิบนั้นจะต้องคำนึงถึงอัตราเฉลี่ยต่อปี (Annual Average Rate) กรณีที่เป็นวัตถุดิบซึ่งส่งเข้ามาจากต่างประเทศ ต้องดูว่าราคา ซี.ไอ.เอฟ. เป็นเท่าไร และเมื่อรวมภาษีศุลกากร ภาษีการค้า เข้าไปแล้ว ราคาทั้งสิ้นเป็นเท่าไร พร้อมทั้งจะทำการวางวัตถุดิบทั้งวัตถุดิบทางตรง ซึ่งเป็นวัตถุดิบหลัก วัตถุดิบรอง และวัสดุอื่น ๆ ที่ต้องใช้ ตลอดจนราคาต่อหน่วย จำนวนมูลค่าทั้งหมดในแต่ละปีตลอดโครงการ

2.3 กำลังไฟและกำลังน้ำ (Power and Water Supply)

พิจารณาขนาดของโรงงานว่าต้องการกำลังไฟเท่าไร เกินกว่าที่การไฟฟ้าอนุญาตให้ติดตั้งหรือไม่ คำนวณอัตราที่จะใช้ไฟในระยะเริ่มต้น ว่าเป็นที่บาทต่อกิโลวัตต์ คาคว่าปีต่อ ๆ ไปจะเพิ่มขึ้นอีกเท่าไร

กำลังน้ำ จะต้องมีน้ำเก็บไว้เป็นปริมาณเท่าไร ต้องทำม่อเก็บน้ำขนาดไหนและโครงการนั้นจำเป็นต้องใช้น้ำเย็นช่วยในระบบจ่ายเทหุนเวียน ให้เครื่องเย็นหรือไม่ ถ้ามีจะใช้น้ำจากไหน

2.4 กำลังคน

พิจารณาแต่ละแผนกในโรงงานว่า ต้องใช้กำลังคนกี่คนจึงจะพอ รวมทั้งสิ้นแล้ว โรงงานนี้ต้องมีคนงานและพนักงานเป็นจำนวนเท่าใด ทำตารางต้นทุนค่าแรง (Labour Cost) แยกตามประเภทของพนักงานและคนงาน

2.5 การคำนวณต้นทุนการผลิต

2.5.1 เป้าหมายการผลิต โครงการนี้จะเริ่มดำเนินการตั้งแต่เมื่อใด ประมาณผลผลิตในแต่ละปีว่า แต่ละประเภทของสินค้าที่จะผลิตนั้นจะผลิตได้เป็นจำนวนเท่าใดโดยถือเอาการทำงานที่เต็มความสามารถ (Full Capacity) เป็นตัวเปรียบเทียบ คำนวณหาว่าเป็นกี่เปอร์เซ็นต์ของ Full Capacity ในแต่ละปี

2.5.2 ต้นทุนโรงงาน (Factory Cost) ศึกษารายละเอียดของต้นทุนการผลิต อันได้แก่ วัสดุคิย ค่าเสื่อมราคา ค่าใช้จ่ายโรงงาน ค่าแรงทางตรง ในแต่ละปีตลอดโครงการนั้น ทั้งที่เป็นจำนวนเงิน และเป็นเปอร์เซ็นต์ คำนึงถึงต้นทุนการผลิต เฉพาะต้นทุนทางตรงจริง ๆ

2.5.3 ต้นทุนต่อหน่วย คำนวณหาต้นทุนต่อหน่วยในแต่ละปีว่า เป็นเงินเท่าใดต่อหน่วย สำหรับสินค้าที่จะผลิตแต่ละชนิดนั้น หลังจากนั้นวิศวกรของบริษัทจะตรวจสอบต้นทุน

ของการลงทุน (Cost of Project) ทางด้านที่ดินและการปรับปรุงที่ดิน การก่อสร้าง เครื่องจักรและอุปกรณ์ เครื่องใช้ในสำนักงาน ยานพาหนะ ว่าเหมาะสมหรือไม่ สิ่งอื่น จากที่ใด มีความทันสมัยเหมาะสมทั้งเทคโนโลยีและราคา ในด้านที่วิศวกรรมและเทคโนโลยี สมัยใหม่เข้ามาในประเทศไทย จะมีต้นทุนคิดตามมาด้วย จึงควรมีการปรับปรุงเทคโนโลยีให้ เหมาะสมกับสถานการณ์ในประเทศไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเน้นหนักเรื่องความไม่จำเป็น ของอุปกรณ์เครื่องทุ่นแรง (Labour Saving Equipment) หรือใช้เทคนิคการจัดการ ภายในสำหรับโครงการนั้น แทนที่จะใช้ความช่วยเหลือจากต่างประเทศ

เมื่อตรวจสอบเรียบร้อยแล้ว ผู้วิเคราะห์จะส่งรายงานไปยังหัวหน้าทีม เพื่อส่งข้อมูลให้เจ้าหน้าที่วิเคราะห์การเงิน ทำการวิเคราะห์และจะถูกรวมเป็นโครงการ ทั้งหมด (Whole Project) ออกมา

(3) การวิเคราะห์โครงการทางการเงิน

การวิเคราะห์โครงการทางการเงิน เป็นการวิเคราะห์สถานการณ์การเงินและวางแผนการเงินให้แก่โครงการ ได้แก่

- 3.1 การวิเคราะห์สถานการณ์การเงินของบริษัท
- 3.2 การคาดคะเนทางการเงิน
- 3.3 การวิเคราะห์ปริมาณการผลิตและผลกำไร
- 3.4 การวิเคราะห์การลงทุน

3.1 การวิเคราะห์สถานการณ์การเงินของบริษัท ได้แก่การวิเคราะห์โดยใช้อัตรา ส่วน และการวิเคราะห์โดยใช้แนวโน้ม หมายถึง การพิจารณาสถานการณ์การเงินของธุรกิจ ในขณะใดขณะหนึ่งในระหว่างที่ธุรกิจดำเนินกิจการอยู่ จะตองดูว่าธุรกิจมีความสามารถ ทางด้านการเงินเพียงพอหรือไม่ที่จะดำเนินงานตามแผนโครงการนั้น ๆ โดยวางหลักเกณฑ์ ทั่ว ๆ ไป ดังนี้คือ

- ก. วิเคราะห์อัตราส่วนที่แสดงถึงสภาพคล่อง (Liquidity Ratio)

ได้แก่ การคำนวณหาอัตราส่วนหมุนเวียน (Current Ratio) อัตราส่วนหมุนเวียนอย่างถึงแก่น (Quick Ratio) เพื่อใช้วัดความสามารถในการชำระหนี้ระยะสั้นของกิจการ บริษัทกำหนดไว้โดยทั่วไปว่า อัตราส่วนหมุนเวียนควร เป็น 2 : 1 และอัตราส่วนหมุนเวียนอย่างถึงแก่นควร เป็น 1.5 : 1

ข. วิเคราะห์หาอัตราส่วนที่แสดงถึงความเสี่ยง (Leverage Ratio) ได้แก่การคำนวณหาอัตราส่วนหนี้สิน : ส่วนของเจ้าของ เดิมบริษัทกำหนดไว้ควรอยู่ในอัตรา 1 : 1 แต่ปัจจุบันยึดหลักโดยทั่วไป ไม่ควรเกิน 2 : 1 อัตราที่เหมาะสมควร เป็น 1.5 ถึง 2 : 1

นอกจากนี้บริษัทยังได้วิเคราะห์หาความสามารถในการชำระคืนเงินกู้ (Debt Service Coverage) เพื่อพิจารณาว่า เมื่อถึงกำหนดชำระคืนเงินและดอกเบี้ยนั้น บริษัทจะมีกำไรพอที่จะชำระคืนหนี้สินจำนวนนั้นหรือไม่ อัตราปกติที่บริษัทใช้เป็นเกณฑ์พิจารณาคือ 1.5 ถึง 2 : 1

ค. วิเคราะห์หาอัตราส่วนที่แสดงถึงประสิทธิภาพในการหากำไร (Profitability Ratio) เพื่อที่ว่าโครงการนั้นจะหากำไรให้กิจการมากน้อยเท่าไร มีผลตอบแทนต่อผู้ถือหุ้นเป็นที่น่าพอใจหรือไม่ บริษัทวางหลักเกณฑ์ไว้ว่า โดยทั่วไปอัตราผลตอบแทนต่อส่วนของผู้ถือหุ้น (Return on Net Worth) ควรเกิน 12% ขึ้นไป แต่ในความเป็นจริง อัตราส่วนนี้จะลดลงเพราะในช่วงที่เริ่มดำเนินงานตามโครงการ บริษัทจะกำหนดไม่ให้ออกจ่ายเงินปันผล

อัตราส่วนที่กำหนดขึ้นนั้นใช้ในการประเมินโครงการทั่ว ๆ ไป ไม่ได้กำหนดไว้เป็นกฎเกณฑ์ตายตัว อัตราส่วนเหล่านี้สามารถเปลี่ยนแปลงได้ และฝ่ายจัดการชั้นสูงไม่ถือเป็นสาระสำคัญมากนัก

3.2 การคาดคะเนทางการเงิน (Financial Forecasting) บริษัทที่ใช้วิธีการคาดคะเนทางการเงิน เพื่อวางแผนโครงการคำนวณการเงินให้กับธุรกิจในระยะ 5 - 10 ปี ด้วยการจัดทำงบการเงินโดยคะเนต่อไปนี้เป็น

ก. งบแสดงการดำเนินงานโดยคะเน (Projected Performance)

หรืองบกำไรขาดทุนโดยกะเน (Proforma Income Statement) เพื่อใช้พิจารณาว่าโครงการนั้นจะดำเนินงานและก่อให้เกิดกำไรหรือขาดทุนในแต่ละปีเป็นจำนวนเท่าใด เป็นการวางแผนการหากำไรในอนาคต

ข. งบแสดงโครงสร้างทางการเงินโดยกะเน (Proforma Financial Structure) หรืองบดุลโดยกะเน (Proforma Balance Sheet) เพื่อใช้พิจารณาฐานะการเงินโดยประมาณของกิจการในอนาคตว่ามั่นคงหรือไม่เพียงไร

ค. งบแสดงที่มาและการใช้เงินทุนโดยกะเน (Proforma Source and Application of Funds) เพื่อเน้นให้เห็นว่าในแต่ละงวดของโครงการนั้น กิจการได้รับเงินมาจากแหล่งใด และได้นำเงินนั้นไปใช้ในทางใด ทั้งนี้จะเป็นประโยชน์แก่บริษัทในชั้นติดตามผล ซึ่งบริษัทสามารถใช้ผลการคำนวณจริงมาเปรียบเทียบกับแผนการใช้จ่ายเงินได้ว่าผู้ลงทุนได้นำเงินไปใช้ผิดประเภท

ง. งบกระแสเงินสด (Cash Flow Statement) ทำขึ้นเพื่อคาดคะเนยอดเงินสดที่โครงการในแต่ละปี เพื่อให้ผู้ลงทุนเตรียมจัดหาเงินสดมาใช้ในโครงการได้เพียงพอ และงวดใดที่มีเงินสดคงเหลือก็จะได้นำมาจ่ายชำระคืนเงินกู้ให้แก่เจ้าหนี้ของโครงการนั้น ใช้ในการวางแผนวัตถุประสงค์ของธุรกิจ

3.3 การวิเคราะห์ต้นทุน ปริมาณ และกำไร บริษัทจะทำการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างต้นทุน ปริมาณ และกำไร ในรูปของการวิเคราะห์จุดคุ้มทุนเพื่อใช้พิจารณาว่า กิจการจะก่อผลผลิตและขายเท่าใดจึงจะคุ้มทุน

3.4 การวิเคราะห์การลงทุน (Investment Analysis) บริษัทจะทำการวิเคราะห์การลงทุนด้วยการคำนวณหาอัตราผลตอบแทนภายในด้านการเงิน (Internal Financial Rate of Return) เพื่อพิจารณาว่า โครงการนั้นสมควรจะได้รับการอนุมัติให้กู้หรือไม่ บริษัทได้กำหนดอัตราผลตอบแทนขั้นต่ำ (Cut-off Rate) ไว้ โดยปกติควรเป็น 15% ขึ้นไป แต่หากเป็นโครงการที่ต้องการส่งเสริมเป็นพิเศษ เช่น โครงการเกษตรอุตสาหกรรม (Agro - Industry) และโครงการเพื่อการส่งออก (Export Oriented) อัตราผลตอบแทนภายในด้านการเงินที่จะใช้เป็นเกณฑ์ตัดสินก็สามารถอนุมัติ

ได้ต่ำกว่า 15%

เนื่องจากผู้ถือหุ้นส่วนใหญ่ ไม่มีความสามารถในการวางแผนโครงการก็เพียงพอที่จะทำงานการเงินและตารางแสดงการดำเนินงานได้ถูกต้อง จึงเป็นหน้าที่ของฝ่ายวิเคราะห์การเงินของบริษัทที่จะทำสิ่งต่อไปนี้ขึ้น

1. งบที่มาและการใช้ไปของเงินทุน ในแต่ละปีตลอดโครงการ
2. งบแสดงโครงสร้างทางการเงินโดยคะแนน หรืองบดุลโดยคะแนนในแต่ละปีตลอดโครงการ
3. งบแสดงทุนหมุนเวียนที่โครงการในแต่ละปีตลอดโครงการ
4. งบแสดงการดำเนินงานโดยคะแนนหรืองบกำไรขาดทุนโดยคะแนนในแต่ละปีตลอดโครงการ โดยอาศัยข้อมูลจากการทำ
 - 4.1. ยอดขายตารางแสดงการคะแนน ปริมาณขายและราคาขายต่อหน่วยของสินค้าแต่ละชนิดในแต่ละปีตลอดโครงการ
 - 4.2. ตารางแสดงค่าใช้จ่ายในการบริหาร และจัดการในแต่ละปีตลอดโครงการ
5. ตารางแสดงต้นทุนรวมในแต่ละปีตลอดโครงการทั้งที่เป็นจำนวนเงินและอัตราร้อยละ
6. ตารางต้นทุนต่อหน่วยของสินค้าแต่ละชนิดในแต่ละปีตลอดโครงการ
7. ตารางจุดเสมอตัวในแต่ละปีตลอดโครงการ ทั้งที่เป็นจำนวนเงินและอัตราร้อยละของค่าขาย
8. ตารางอัตราผลตอบแทนภายในด้านการเงิน (Internal Financial Rate of Return)

หลังจากนั้น บริษัทจะสอบถามฐานะของผู้ถือหุ้น (Credit Standing) จากวงการค้าที่ผู้ถือหุ้นเกี่ยวข้อง ส่วนใหญ่จะได้รับความร่วมมือด้วยดี โดยเฉพาะจากธนาคารพาณิชย์ และในท้ายที่สุดของการวิเคราะห์ทางการเงินนี้ บริษัทจะพิจารณาตัวบุคคล ซึ่งอยู่เบื้องหลังโครงการนั้น โดยเฉพาะฝ่ายจัดการ และตัวผู้จัดการทั่วไป (Management Team) ซึ่งจะเป็นบุคคลสำคัญที่สามารถบันดาลให้คณะผู้ร่วมงานต่าง ๆ เช่น ผู้จัดการฝ่ายขาย ผู้จัดการฝ่ายโรงงาน เปลี่ยนไปตามที่ตนเห็นชอบได้

นอกจากการวิเคราะห์และการคาดคะเนทางการเงินดังกล่าวแล้ว บริษัทควรจะทำ Sensitivity Analysis เพื่อช่วยให้ฝ่ายจัดการใช้เป็นแนวทางประกอบการพิจารณาตัดสินใจได้ว่า หากสถานการณ์สภาพแวดล้อม อุปสงค์ อุปทาน เปลี่ยนแปลงไปจากการวิเคราะห์ตามที่คาดคะเนไว้ บริษัทยังควรจะอนุมัติโครงการนั้นได้อีกหรือไม่

4. การวิเคราะห์ทางด้านเศรษฐกิจ

บริษัทวางหลักเกณฑ์ในการวิเคราะห์ทางด้านเศรษฐกิจ โดยแยกประเภทอุตสาหกรรมที่มาขงออกเป็น

1. อุตสาหกรรมเพื่อการส่งออก (Export - Oriented) ซึ่งจำแนกออกเป็น

1.1 ใช้วัตถุดิบภายในเป็นหลัก โดยเฉพาะสินค้าประเภทเกษตรอุตสาหกรรม (Agro - Industry) ซึ่งใช้วัตถุดิบจาก พืชผลทางการเกษตรเป็นวัตถุดิบหลัก ในการผลิตให้เป็นสินค้าอุตสาหกรรม ถ้าโครงการของผู้ขอกู้จัดอยู่ในลักษณะนี้แล้ว จะได้รับการสนับสนุนจากบริษัทอย่างเต็มที่

1.2 ใช้แรงงานเป็นหลักในการผลิต (Labour Intensive) จะได้รับการสนับสนุนเช่นกัน เพราะเหตุว่าเป็นโครงการช่วยการว่างงาน มีการว่าจ้างแรงงานสูงขึ้น ทำให้ประชาชาติมีรายได้เพิ่มขึ้น

2. อุตสาหกรรมเพื่อทดแทนการนำเข้า (Import Substitution) ปัจจุบันให้ความสำคัญในอุตสาหกรรมประเภทนั้นลดลง

ปัจจุบันนิยมจำแนกออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้คือ

1. เกษตร - อุตสาหกรรม (Agro - Industry) ซึ่งแยกออกตามวัตถุประสงค์ของการผลิตเป็น

1.1 เพื่อการส่งออก จะได้รับการสนับสนุนอย่างเต็มที่

1.2 เพื่อทดแทนการนำเข้า จะเป็นประโยชน์ทางเศรษฐกิจในด้านเพิ่มผลผลิตประชาชาติ นอกจากนี้ยังเป็นการสงวนและเพิ่มรายได้ที่เป็นเงินตราต่างประเทศ

2. อุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานเป็นหลัก (Labour Intensive) เพื่อผลทางเศรษฐกิจในด้านจ้างแรงงานเพิ่ม

3. อุตสาหกรรมที่ตั้งอยู่ในส่วนภูมิภาค (Rural Areas) เพื่อสอดคล้องกับนโยบายของรัฐในด้านการกระจายความเจริญก้าวหน้าออกสู่ชนบท

4. อุตสาหกรรมที่ผลิตเพื่อทดแทนการนำเข้า (Import Substitution) ทั้งนี้เพื่อผลทางเศรษฐกิจในด้านการสงวนเงินตราต่างประเทศ

ในบางโครงการที่ผู้ขอเสนอมาและเจ้าหน้าที่ของบริษัทได้วิเคราะห์แล้ว แม้จะเป็นโครงการที่น่ากล่าวมาสู่กิจการก็ แต่อาจไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ทางเศรษฐกิจแก่ประเทศแล้ว บริษัทก็จะไม่อนุมัติโครงการนั้น

บริษัทจะพิจารณาผลตอบแทนทางด้านเศรษฐกิจจาก

4.1 มูลค่าเพิ่มประจำปี (Annual Value Added) จะวิเคราะห์โดยคำนวณจากผลรวมของกำไรสุทธิ ค่าเสื่อมราคา ภาษีการค้า ดอกเบี้ย ค่าธรรมเนียมธนาคาร ค่าแรงทางตรง ค่าแรงทางอ้อม และเงินเดือน โบนัส ค่าใช้จ่ายในด้านการค้าขาย บำเหน็จผู้จัดการและกรรมการ เงินเดือนกรรมการ ค่าสอบบัญชี ค่าปรึกษากฎหมาย ค่าประกันภัย และค่าการกุศล การคำนวณหาค่าของ Value Added นี้ จะเทียบเป็นอัตราร้อยละของยอดขาย บริษัทกำหนดเกณฑ์ตัดสินว่า ในสถานการณ์ปกติ โครงการใดที่ให้มูลค่าเพิ่มตั้งแต่ 20% ขึ้นไป ก็สมควรอนุมัติในโครงการนั้น

4.2 ผลทางด้านผลการชำระเงิน (Balance on Payment's Effects) ในการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศที่กำลังพัฒนานั้น จำเป็นต้องใช้ - จ่ายเงินตราต่างประเทศ ซึ่งมีอยู่ไม่มากนัก เพื่อนำเครื่องจักรและอุปกรณ์รวมทั้งความรู้ทางเทคนิคใหม่ ๆ จากต่างประเทศเข้ามา บริษัทจึงได้พยายามสนับสนุนอุตสาหกรรมที่ทำรายได้ด้านเงินตราต่างประเทศให้แก่ประเทศ ซึ่งได้แก่อุตสาหกรรมส่งออกทั้งนี้เพื่อนำเงินตราต่างประเทศเข้ามา และสงวนเงินตราโดยผลิตสินค้าทดแทนการนำเข้า ขณะเดียวกันโครงการดังกล่าวนี้จะนำเครื่องจักรและอุปกรณ์และวัตถุดิบที่จำเป็นจากต่างประเทศเข้ามา มีผลทำให้ทองจ่ายเงินตราต่างประเทศไป จะวิเคราะห์ว่าในแต่ละปีโครงการนั้นจะช่วยประหยัดเงินตราต่างประเทศได้เป็นจำนวนเท่าใดด้วยการหา

1. ผลทางบวก (Positive Effects) ซึ่งเป็นผลจากการผลิตเพื่อ

ทดแทนการนำเข้า ค่าขนส่งจากผลผลิต คุณ ราคของผลิตภัณฑ์ที่นำเข้า (ราคา ซี.ไอ.เอฟ.)

2. ผลทางลบ (Negative Effects) ซึ่งประกอบด้วยค่าใช้จ่ายที่เป็นเงินตราต่างประเทศ เช่น การส่งเครื่องจักรและอุปกรณ์ต่างประเทศ การส่งวัตถุดิบจากต่างประเทศเข้ามาตามราคา ซี.ไอ.เอฟ. คอกเบี้ยซึ่งต้องจ่ายให้เจ้าหนี้ค่าเครื่องจักรที่สั่งซื้อ คอกเบี้ยซึ่งต้องจ่ายให้เจ้าหนี้เงินกู้ต่างประเทศ

แล้วจึงหาผลลัพธ์สุทธิในลานเงินตราต่างประเทศซึ่งจะได้มาจากผลทางบวก ลบ ผลทางลบ และจะอนุมัติให้โครงการที่เป็นผลทางบวก (Positive) ทุกโครงการ

4.3 สำหรับโครงการใหญ่ ๆ บริษัทจะคำนวณหา อัตราผลตอบแทนภายใน ทางด้านเศรษฐกิจ (Internal Economic Rate of Return) จากกระแสเงินสดสุทธิ (Net Financial Cash Flow) ที่คำนวณไว้เพื่อหา Internal Financial Rate of Return จะนำมาปรับปรุงด้วยการบวก

1. ภาษีนำเข้าจากการสั่งซื้อวัตถุดิบ (Import Duty on Raw Material)

2. ภาษีการค้า

3. ภาษีเงินได้

4. ผลแตกต่างระหว่างการจ่ายจริงสำหรับค่าแรงงานที่ไม่มีควาชำนาญ (Unskilled Labour) กับค่าเสียโอกาส ต้องประมาณหาค่าเสียโอกาสในการใช้คนงานที่ไม่มีควาชำนาญ เป็นจำนวนเงินเท่าไร ต่อหนึ่งคนต่อหนึ่งเดือน เพื่อจะได้หาผลแตกต่างดังกล่าวได้

5. ผลแตกต่างระหว่างมูลค่าผลได้ตามราคา ซี.ไอ.เอฟ. (Output Value at C.I.F. Price) และราคาภายในประเทศ (Domestic Prices) การหาราคาภายในประเทศนั้นจะได้จากการนำราคา ซี.ไอ.เอฟ. หักด้วยอัตราภาษีศุลกากรสำหรับสินค้านั้น ๆ

เมื่อนำทั้ง 5 รายการไปรวมกับค่าของกระแสเงินสดสุทธิแล้วจะได้ผลได้ทางเศรษฐกิจสุทธิ (Net Economic Benefit) หลังจากนั้น จะเปิดตารางหาอัตราผลตอบแทนภายในทางเศรษฐกิจ (Internal Economic Rate of Return) โดยคำนวณออกมาในรูปอัตราร้อยละ โดยปกติอัตราผลตอบแทนภายในทางเศรษฐกิจที่บริษัทจะยอมรับนั้น ต้องอยู่ในอัตราร้อยละ 20 เป็นต้นไป แต่หากเป็นโครงการที่หวังจะไ้รับเงินตราต่างประเทศ หรือมีการว่าจ้างแรงงานอย่างมาก แม้อัตราร้อยละจะต่ำกว่า 20% บริษัทก็จะยอมรับ

4.4 การว่าจ้างแรงงาน บริษัทจะอนุมัติให้กู้แก่โครงการที่จะก่อให้เกิดการว่าจ้างแรงงานมากที่สุดเท่าที่จะมากได้ทุกโครงการ

การดำเนินงานของบริษัทนอกจากจะมีผลต่อเศรษฐกิจของประเทศแล้วยังช่วยให้รัฐบาลมีรายได้จากการเก็บภาษีอากรเพิ่มมากขึ้น นอกเหนือจากภาษีเงินได้แล้วยังมีภาษีการค้า ภาษีขาเข้าเกี่ยวกับเครื่องจักรและอุปกรณ์ และวัตถุดิบ ภาษีรายได้ส่วนบุคคล และอื่น ๆ อีก

การพิจารณาหลักประกันเงินกู้

ในนโยบายบริษัทข้อ 12 กำหนดเกี่ยวกับหลักประกันเงินกู้ไว้ว่า " เพื่อให้สอดคล้องกับการปฏิบัติธุรกิจโดยปกติ บริษัทจะพยายามหาหลักประกันให้พอเพียงกับเงินกู้ อย่างไรก็ตาม บริษัทคัดค้านการลงทุนตามการพิจารณาวิเคราะห์ความสามารถในการหากำไรของกิจการ "

ประเภทของหลักประกันเงินกู้ ประกอบด้วย

1. ทรัพย์สิน ไร้แก่ ที่ดิน อาคารโรงงาน เครื่องจักรและอุปกรณ์
2. การค้ำประกันโดยธนาคารหรือสถาบันการเงินที่บริษัทเชื่อถือ
3. การค้ำประกันโดยบริษัทหรือสถาบันที่มีฐานะการเงินดี เช่น ส่วนงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ บริษัทปูนซีเมนต์ไทย เป็นต้น

หลักเกณฑ์ในการตีราคาทรัพย์สินที่นำมาค้าประกัน

บริษัทได้วางหลักเกณฑ์ในการตีราคาทรัพย์สินที่นำมาค้าประกันดังนี้

- ทรัพย์สินนั้นจะต้องมีมูลค่าขายทอดตลาด (Liquidating Value) ประมาณ 100% ของเงินกู้ และมูลค่าขายทอดตลาดของทรัพย์สินใดในขณะใดขณะหนึ่ง จะมีค่าเพียง 70% ของมูลค่าปัจจุบันของทรัพย์สินในขณะนั้นเท่านั้น เช่น เครื่องจักรมีมูลค่าตามที่ลูกค้าตีราคา 1,000,000 บาท เจ้าหน้าที่ราคาหลักทรัพย์จะสืบหาราคาปัจจุบันของเครื่องจักรประเภทนั้น ถ้าเป็นราคาเดียวกันกับราคาของลูกค้าเสนอคือ 1,000,000 บาท บริษัทก็จะตีมูลค่าขายทอดตลาดของเครื่องจักรนั้นเพียง 700,000 บาท ฉะนั้นผู้ขอกู้จะต้องนำหลักทรัพย์มาค้าประกันเป็นจำนวนมาก จึงจะคุ้มกับหลักเกณฑ์ที่บริษัทตั้งไว้

นอกจากนี้ในข้อบังคับว่าด้วยเงินกู้ของบริษัทยังกำหนด เกี่ยวกับหลักประกันเงินกู้ ในหมวดที่ 4 ดังต่อไปนี้ คือ

(ข้อ 14.) ถ้าทรัพย์สินที่จำนอง จำน่า หรือขายฝากเป็นประกันเงินกู้ นั้นเสื่อมค่าลง บริษัทมีสิทธิเรียกร้องให้ผู้กู้นำทรัพย์สินอื่นมาเพิ่มเติมให้บริบูรณ์ ภายในกำหนดเวลาพอสมควร

(ข้อ 15.) ก่อนที่บริษัทจะให้เบิกเงินกู้ตามสัญญา ผู้กู้จะต้องเอาโรงเรือน สิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ เครื่องจักรอุปกรณ์ และทรัพย์สินอย่างอื่น ๆ บรรดาที่เป็นประกันเงินกู้ ประกันไว้กับบริษัทประกันภัยที่บริษัทเห็นชอบ เป็นจำนวนเงินตามที่บริษัทเห็นสมควร และตลอดเวลาที่ผู้กู้ยังมีหนี้สินต้องชำระให้แก่บริษัท ผู้กู้ต้องชำระ เบี้ยประกันภัย และให้บริษัทเป็นผู้มีสิทธิไต่ถามประโยชน์จากการเอาประกันภัยนั้น และผู้กูงานกรรมประกันภัยมาอบไต่ถามบริษัทเก็บรักษาไว้

ผู้กู้จะเปลี่ยนแปลงจำนวนเงินซึ่ง เอาประกันภัยหรือเอาประกันภัยไว้กับบริษัทอื่น โดยมิได้รับความยินยอมจากบริษัทเป็นลายลักษณ์อักษร ไม่ได้

(ข้อ 16.) ในกรณีที่เห็นสมควร บริษัทจะเรียกเงินมัดจำไว้จำนวนหนึ่งจากผู้กู้ก็ได้ เป็นเงินสำรองสำหรับชำระ เบี้ยประกันภัย หรือหากว่าบริษัทไม่ได้เรียกเงินมัดจำ

ไว้จากผู้ใดจากผู้ไม่ชำระเบียดเบียนกันตามข้อ 15. บริษัทจะชำระเบียดเบียนนั้นเสียเอง โดยเรียกวงเงินจากผู้ใดก็ได้ เมื่อหมดอายุสัญญาผู้ยืม หากบริษัทได้เรียกเงินมัดจำไว้จากผู้ใด บริษัทจะจ่ายเงินมัดจำที่คงเหลืออยู่หลังจากที่ได้หักเงินอื่น ๆ ที่ผู้ยืมค้างชำระแก่บริษัท แล้วคืนให้ผู้ยืมไป

(ข้อ 17.) ให้เป็นที่เข้าใจกันว่า คำภาชีอากร เกี่ยวแก่ทรัพย์สินที่จำนองจำนำ หรือขายฝาก หรือให้เป็นประกันเงินกู้ หรือภาชีอากรตามประมวลรัษฎากร เกี่ยวกับเงินกู้ เป็นหน้าที่ของผู้จะต้องชำระให้เสร็จสิ้นเสมอไป หากด้วยเหตุใด ๆ บริษัทต้องชำระแทน หรือต้องชำระโดยตรงตามกฎหมายดังกล่าวข้างต้นมากน้อยเท่าใด ผู้ต้องรับผิดชอบใช้ให้แก่ บริษัทจนครบถ้วนตลอดทั้งค่าใช้จ่ายต่าง ๆ"

ในกรณีที่เป็นการค้ำประกันจากธนาคารหรือบริษัท หรือสถาบันที่บริษัทเชื่อถือ ตามข้อ 2 และ 3 นั้น บริษัทจะขอหนังสือรับรอง สัญญาค้ำประกันจากสถาบันดังกล่าว นอกจากนี้บริษัทอาจพิจารณาให้กู้ได้โดยไม่มีหลักประกันใดเลย แต่ต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขที่ว่า บริษัทนั้นต้องมีฐานะเป็นที่เชื่อถือ และเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่บริษัท กำหนด

การทำสัญญาเงิน

เมื่อโครงการได้รับอนุมัติจากคณะกรรมการบริหารหรือคณะกรรมการบริษัทแล้ว เจ้าหน้าที่ของบริษัท จะติดต่อแจ้งให้ลูกค้าทราบเพื่อนัดมาทำสัญญาต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. สัญญาว่าด้วยการกู้เงิน
2. สัญญาเงินซึ่งจะกระทำทุกครั้งที่มีการเบิกเงินกู้ตามสัญญาว่าด้วยการกู้เงิน
3. สัญญาจำนองหลักประกัน
4. สัญญาค้ำประกัน (ในกรณีที่มีการค้ำประกัน)

การเบิกเงินกู้

บริษัทปฏิบัติตามข้อบังคับว่าด้วยเงินกู้หมวด 2 เรื่องการเบิกเงินกู้ ดังนี้
 "(ข้อ 5.) โครงการที่ผู้กู้ได้ยื่นไว้ต่อบริษัทเพื่อขอเงินนั้น ให้ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของหนังสือสัญญากู้ยืมด้วย ถ้ามีการแก้ไขโครงการด้วยความเห็นชอบจากบริษัทก็ให้ถือโครงการที่ได้แก้ไขนั้นเป็นส่วนหนึ่งของสัญญาดังกล่าว

(ข้อ 6.) หลังจากได้ทำหนังสือสัญญากู้ยืม หนังสือสัญญาจำนองจำนำหรือขายฝากทรัพย์สินอันเป็นประกันเงินกู้ หนังสือสัญญาอย่างอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับเงินกู้ หรือการรับสินเชื่อโดยประการอื่นใด และใ้ปฏิบัติตามเงื่อนไขทาง ๆ ที่ได้ระบุไว้ในสัญญาว่าเป็นข้อที่ผู้กู้จะต้องปฏิบัติตามเสียก่อนเป็นการเรียบร้อยบริบูรณ์แล้ว ผู้กู้จึงจะมีสิทธิเบิกเงินกู้จากบริษัทได้ แต่ทั้งนี้ต้องอยู่ในดุลยพินิจของบริษัท

ในกรณีที่ผู้กู้ได้รับสินเชื่ออย่างใดอย่างหนึ่งจากธนาคาร หรือแหล่งใ้กู้ยืมอื่นใด โดยบริษัทเป็นผู้ค้ำประกัน ให้ถือว่าการค้ำประกันดังกล่าวเป็นเงินกู้ส่วนหนึ่งที่ผู้กู้ได้จากบริษัท การที่บริษัทออกหนังสือค้ำประกันจะเป็นวงเงินเท่าใดก็ให้ถือว่าผู้กู้ได้เบิกเงินกู้จำนวนนั้นไปแล้ว

(ข้อ 7.) ผู้กู้จะเบิกเงินกู้เมื่อใด จำนวนเท่าใด จะต้องยื่นคำร้องต่อบริษัทตามแบบที่บริษัทกำหนด และต้องเสนอเอกสารหลักฐานอันเกี่ยวกับเรื่องตามที่บริษัทเรียกร้อง

(ข้อ 8.) เงินกู้ที่เบิกไปนั้น จะจ่ายให้แก่เฉพาะตามโครงการที่กล่าวในข้อ 5 หากมีการเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างอื่น จะคงได้รับความเห็นชอบจากบริษัทเสียก่อน"

ผู้ที่ได้รับอนุมัติให้กู้เงิน จะต้องปฏิบัติตามระเบียบของบริษัทด้วย คือ

1. จะต้องค่าเนินการ และใช้จ่ายเงินให้เป็นไปตามข้อตกลงที่ทำไว้กับบริษัท
2. การเบิกเงินกู้ จะกระทำใ้ค้ต่อเมื่อ ผู้ขอกู้ต้องจ่ายเงินจำนวนดังกล่าว โดยมีเอกสาร หรือหลักฐานมาแสดงต่อเจ้าหน้าที่บริษัท
3. ผู้ขอกู้จะต้องบำรุงรักษา อาคารโรงงาน เครื่องจักรและอุปกรณ์ที่จัดซื้อหรือสร้างขึ้น โดยใ้เงินกู้จากบริษัทใ้ใ้อยู่ในสภาพที่ใ้ใ้การ ใ้ค้ใ้อยู่ตลอดเวลาที่สัญญาเงิน

ยังไม่สิ้นสุด เว้นแต่จะเป็นการชั่วคราว หรือเสื่อมตามสภาพ

4. บริษัทจะส่งเจ้าหน้าที่ไปสำรวจตรวจสอบการปฏิบัติงานของผู้ชอู้ และให้คำแนะนำทางวิชาการ แก่ผู้ชอู้เป็นครั้งคราวตามความจำเป็น โดยไม่ก้าวท้าวไปถึงการดำเนินงานของผู้ชอู้

5. เครื่องจักรและอุปกรณ์ ตลอดจนอาคารโรงงานตามข้อ 3 จะต้องมีการประกันอัคคีภัย